

KILISLİ MUALLİM RIFAT EĞİTİM FAKÜLTESİ

MUALLİMİM

Öğrenci Fikir ve Sanat Dergisi

SAYI 1
MAYIS 2026

Bir şair gördüm,
konuşurken bir
zambağa

“siz”

diyordu.

Yer üstünde neler gördüm:
Bir çocuk gördüm ay kokluyordu.
Kapisız bir kafes gördüm,
İçinde, aydınlık kanat çırpıyordu.
Bir merdiven gördüm,
Üzerinde aşk melekler âlemine çıkıyordu.
Bir kadın gördüm, havanda ışık dövüyordu.
Öğle, onların sofrasında ekmekti,
Sebzeydi, şebnem tepsisiydi,
Sıcak sevda kâsesiydi.
Bir dilenci gördüm, çayırkuşundan bir şarkı için,
Kapı kapı dolaşıp, dileniyordu.
Bir çöpçü, kavun kabuğuna secde ediyordu.

Sohrab Sepehri

KİLİSLİ MUALLİM RIFAT EĞİTİM FAKÜLTESİ

MUALLİMİM

Öğrenci Fikir ve Sanat Dergisi

Sahibi

Prof. Dr. Zekeriya AKMAN
Kilis 7 Aralık Üniversitesi Rektörü

Sanat Yönetmenliği

Dr. Öğr. Üyesi
Mehmet ÖZŞAVLI

Adres

Kilis 7 Aralık Üniversitesi
Kilisli Muallim Rifat Eğitim Fakültesi
Mehmet Sanlı Mah. Doğan Güreş Paşa Bul.
No:134 KİLİS

Telefon : 0 348 814 26 62

Fax : 0 348 814 26 63

E-posta : mref@kilis.edu.tr

Yayın Yönetmenleri

Prof. Dr. Şahin AHMETOĞLU
Prof. Dr. Fatih BEKTAŞ
Prof. Dr. Yakup DOĞAN

Yayın Kurulu

Berke Bora
Büşra Can
Cennet Çiftçi
Hamza Habbal
Hazal Çölbeyi
Helin Yünter
İbrahim Demirel
Mehmet Köseoğlu
Melisa Yiğit
Ramazan Can
Sinem Sultan Çınar
Sultan Genç
Ümmügülsüm Görgel

Sosyal Medya Hesaplarımız

Facebook / X / Instagram / Youtube / LinkedIn
Kilisli Muallim Rifat Eğitim Fakültesi

EDİTÖR

İnsan, sözcüklerle kendini kurar; düşünceyle derinleşir, eğitimle yön bulur. Bu yüzden bir toplumun geleceğini anlamak için yalnızca kurumlarına değil, o kurumların içinden yükselen seslere kulak vermek gerekir.

Eğitim, yalnızca bilgi aktaran bir süreç değil; aynı zamanda insanı yoğuran, ona anlam kazandıran bir irfan yolculuğudur. Bu yolculuğun en kadim izleri ise asırlar öncesinden bugüne ulaşan büyük düşünürlerimizin sözlerinde saklıdır.

Ahî Evran, “Hak ile sabır dileyip bize gelen bizdendir; akıl ve ahlak ile çalışıp bizi geçen bizdendir.” diyerek eğitimin kutsal, sürekli bir yolculuk olduğuna ve özünde yer alan içsel bütünlüğe işaret eder. Çünkü eğitim, insanı yalnızca dış dünyaya değil, kendi hakikatine de yaklaştırmalıdır. Yunus Emre ise “İlim ilim bilmektir, ilim kendin bilmektir.” sözüyle, öğrenmenin en derin boyutunun insanın kendini tanıması olduğunu hatırlatır. Bu sözler, eğitimin yalnızca zihinsel değil, aynı zamanda ahlâkî ve varoluşsal bir süreç olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

Osmanlı'nın ilme ve eğitime verdiği değer de bu anlayışın tarihsel bir devamıdır. “Marifet iltifata tabidir.” sözünü şiar edindiğini söyleyebileceğimiz Fatih Sultan Mehmet'in bilime ve sanata ne kadar önem verdiği herkeşçe bilinmektedir. Aynı şekilde Kanuni Sultan Süleyman'ın ilme ve sanatkâra verdiği önem, bir devletin yükselişinde eğitimin belirleyici rolünü gözler önüne serer. Bu tarihsel miras, eğitimi yalnızca bireysel değil; toplumsal bir yükseliş aracı olarak görmemiz gerektiğini bize hatırlatır. Cumhuriyet'e geldiğimizde ise bu köklü anlayış, çağdaş bir vizyonla yeniden şekillenir. Mustafa Kemal Atatürk'ün “Öğretmenler, yeni nesil sizin eseriniz olacaktır.” sözü, öğretmenin yalnızca bilgi aktaran değil, geleceği inşa eden bir özne olduğunu güçlü bir şekilde ifade eder.

Bu anlayışla yetişen pek çok öğretmen, yalnızca sınıflarda değil; edebiyatın ve düşünce dünyasının da ön saflarında yer almıştır.

Reşat Nuri Güntekin, Anadolu'nun ruhunu sınıfından kalemine taşıırken Sabahattin Ali, insanın iç dünyasını öğretmenlik gözlemleriyle derinleştirmiştir. Fakir Baykurt ise köy enstitüsü geleneğinden aldığı güçle, halkın sesini edebiyat aracılığıyla duyurmuştur. Bu isimler, öğretmenliğin yalnızca bir meslek değil; aynı zamanda bir bakış, bir duruş ve bir üretim biçimi olduğunu göstermektedir.

Elinizdeki bu dergi, işte bu kadim ve köklü geleneğin genç bir yankısıdır. Eğitim fakültesi öğrencilerinin kaleme aldığı her şiir, her deneme, her makale ve her sanat eseri; yalnızca birer metin değil, aynı zamanda birer arayıştır. Bu arayış geçmişin irfanıyla beslenen, bugünün bilinciyle şekillenen ve geleceğe uzanan bir köprüdür.

Bugünün öğretmen adayları, yarının yalnızca eğitimcileri değil; aynı zamanda sözü olan, düşünen ve üreten bireyleri olacaktır. Çünkü kalem, en çok öğretmenin elinde anlam kazanır; söz, en çok eğitimle derinleşir.

Bu derginin sayfalarında dolaşırken, belki bir mısradaki Yunus'un sadeliğini, bir cümlede Mevlânâ'nın derinliğini, bir düşüncede Cumhuriyet'in aydınlık yüzünü hissedeceksiniz. En önemlisi ise, bu satırlarda geleceğin öğretmenlerinin sesini duyacaksınız.

Emeği geçen tüm öğrencilere, katkı sunan herkese, özellikle dergi içeriğinin sınırlarının belirlenmesinde değerli önerileriyle katkı sunan Dekan Yardımcımız Prof. Dr. Fatih Bektaş'a, derginin adınının belirlenmesinde öneride bulunan Arş. Gör. Sadık DURAN'a teşekkür eder; bu derginin eğitim ile edebiyat arasındaki o ince ama güçlü bağı bir kez daha görünür kılmasını dilerim.

Dr. Öğr. Üyesi Mehmet Özşavlı

YENİ REKTÖR YENİ HEYECAN

Üniversitemiz, yeni bir dönemin eşiğinde; heyecanı, umudu ve yenilenme hissini aynı anda taşıyan kıymetli bir başlangıca tanıklık etmektedir. Eğitim Fakültesi öğrencileri olarak sayın rektörümüz Prof. Dr. Zekeriya Akman'ın göreve başlamasını büyük bir memnuniyet ve içten bir sevinçle karşılıyoruz. Kampüsümüzde hissedilen bu taze enerji, yalnızca bir değişimin değil; aynı zamanda güçlü bir yükselişin de habercisi gibi yüreklerimize dokunmakta...

Sayın Akman'ın akademik birikimi,engin tecrübesi ve zarif yönetim anlayışı; özellikle kampüs içinde yaptığı sürekli geziler sayesinde bizlerle her an temas halinde olması daha ilk andan itibaren bizlerde derin bir güven duygusu oluşturmuştur. Onun duruşundaki kararlılık, yaklaşımındaki incelik ve üniversitemize kattığı saygınlık; bu yeni dönemin ne denli kıymetli olacağını açıkça hissettirmektedir. Böyle güçlü bir liderliğin üniversitemizin başında olması, biz öğrenciler için ayrı bir gurur kaynağıdır.

Eğitim Fakültesi öğrencileri olarak bu yeni başlangıcı büyük bir umutla karşılıyoruz. İçimizde filizlenen beklentiler; sayın Akman'ın vizyonu ve rehberliğiyle en güzel karşılığını bulacak bir güvenle şekillenmektedir. Üniversitemizin akademik, sosyal ve kültürel hayatında hissedilecek bu yeni soluk; bizleri daha üretken kılmakta ve kurumsal bağlılığımızı artırmaktadır.

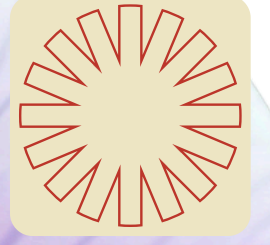
Sayın Akman'ın üniversitemize kazandıracığı değerlerin, sadece bugünümüzü değil, yarınlarımızı da aydınlatacağına inanıyoruz. Kendisinin liderliğinde atılacak her adımın üniversitemizi daha görünür, daha saygın ve daha güçlü bir konuma taşıyacağına dair inancımız son derece içtendir. Bu güven, biz öğrenciler için en kıymetli motivasyon kaynaklarından biridir.

Yeni rektörümüz Sayın Akman ile birlikte başlayan bu anlamlı sürecin, üniversitemiz adına nice başarılarla ve gurur verici gelişmelere vesile olmasını diliyoruz; kendisine bu önemli görevinde başarılar temenni ediyoruz. Bu yeni dönem, umutlarımızın güçlendiği, beklentilerimizin zarif bir şekilde karşılık bulduğu ve üniversitemizin her alanda parladığı bir süreç olsun.

Kübra ASLAN
Türkçe Öğretmenliği 4. Sınıf

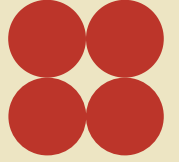

**Anksiyete Çağında
Teslimiyet**

KONTROL İHTİYACI VE TEVEKKÜL

Anksiyete Çağında Teslimiyet

KONTROL İHTİYACI VE TEVEKKÜL

Anksiyete çağı bir psikiyatrik tanı değil, çağın ruh halini anlatan bir ifadedir. Bu kavram ilk olarak İngilizce "The Age of Anxiety" ile edebi bir zeminde ortaya çıkmış olsa da bugün modern insanın kolektif kaygı deneyimini tanımlamak için kullanılmaktadır. Belirsizliğin arttığı, performans baskısının yoğunlaştığı ve kontrol etme arzusunun kültürel olarak teşvik edildiği bir dönemi ifade etmektedir, yani yaşadığımız dönemi. Tehlike her zaman somut değildir, fakat zihnimiz sürekli tetiktedir. Anksiyete Çağı da bu tetikte olma halinin normalleştiği bir zamanının dildeki karşılığıdır.

Dünyamız, tarihinin en konforlu çağlarının birinde yaşarken ruhsal olarak en kaygılı ve en huzursuz dönemlerinden birini deneyimliyor. Teknoloji, tıp, güvenlik sistemleri, iletişim süratle ilerlerken kaygı seviyesinde bir azalma yok.

Nitekim insan hayatında icat edilen her şey kaygıyı da beraberinde getirmektedir. Örneğin günümüzde teknoloji ve endüstrinin gelişmesine bağlı olarak ortaya çıkan ekonomik ve sosyokültürel sorunlar nedeniyle insanların kaygıları artmıştır. İnternet ve sosyal medyanın hayatımızda yarattığı bağımlılıklar gibi birçok sorunun kaygı duygusunun daha sık ve yoğun yaşanmasına neden olduğunu söyleyebiliriz. Bu gelişmeleri değerlendirdiğimizde kaygı hiçbir zaman azalmadı, aksine belirsizliğe olan tahammül seviyemizin düşmesiyle daha da arttı. Sorun aslında sadece dış dünyada değil, kişinin kontrol ihtiyacı ve arzusudur. Önce bunun anlaşılması gerekir.

Psikoloji, insanın kontrol ihtiyacını temel bir motivasyon olarak ele almaktadır. Julian Rotter'ın ortaya koyduğu kontrol odağı kuramı, bireyin yaşadıklarını kendi etkisine mi yoksa dışsal faktörlere mi bağladığını açıklar.

İç kontrol odağı güçlü bireyler daha sorumluluk sahibidir; ancak çağımızın ruhu bu sağlıklı sorumluluk anlayışını aşırı bir kontrol çabasına dönüştürmüştür. Artık sadece çabalamak değil, sonucu garanti etmek isteriz. Sadece emek vermek değil, belirsizliği sıfırlamak isteriz. Oysa belirsizlik hayatın yapısal bir parçasıdır. Kaygı da çoğu zaman bu belirsizliğe verilen zihinsel bir tepkidir. Geleceğe dair felaket senaryoları üretir, ihtimalleri hesaplar, riskleri minimize etmeye çalışırız. Fakat kontrol etmeye çalıştıkça zihnimiz daha fazla ihtimal üretir. Bu, tükenmeyen bir döngüdür. Çağdaş psikolojide kabul temelli yaklaşımlar, özellikle Steven C. Hayes'in geliştirdiği Kabul ve Kararlılık Terapisi, tam da bu noktada önemli bir öneride bulunur: "Kontrol edemediğin içsel yaşantılarla savaşmayı bırak. Onları bastırmaya çalıştıkça güçlenirler; temas ettikçe yumuşarlar."

Bu yaklaşım tasavvuftaki tevekkül kavramıyla yüksek derecede benzerlik göstermektedir. Tevekkül kelimesi dinî bir yapıdan türediği için çoğu zaman yanlış anlaşılmaktadır. Kadercilik ya da pasiflik değildir, bu kavramlara da esasında oldukça uzaktır.

İmam Gazali tevekkülü, “Sebebe sarılmak fakat kalbi sonuca bağlamamak.” olarak tanımlar. Yani insan çabasını gösterir; ancak sonucu mutlak kontrol alanı içinde görmez. Bu, psikolojik açıdan son derece dengeli bir pozisyonudur: Sorumluluk alınır, fakat omnipotans yanılmasına kapılmaz. Mevlana'nın “Tedbirini al, takdiri bırak.” sözü, insanın aktifliğini inkâr etmez; onu sınırlar içinde konumlandırır. Yunus Emre ise daha yalın bir hakikati hatırlatır: “Bırak işleri Hak görsün!” Bu bırakış, sorumluluktan kaçış değil; insanın kendi sınırlılığını kabul edişidir.

Anksiyete çağında teslimiyet belki de en yanlış anlaşılan kavramdır. Çünkü modern kültür toplumun ve kişinin performansını kutsar. Sürekli üretmek, sürekli ilerlemek, sürekli daha iyisini yapmak... Sosyal medya çağında hayat doğal bir süreç olarak yaşanmak yerine geliştirilmesi ve sürekli iyileştirilmesi gereken bir proje olarak görülmektedir. Böyle bir atmosferde kontrol etmek güç; bırakmak zayıflık gibi görünür. Oysa kontrol etme takıntısı çoğu zaman örtük bir korkunun maskesidir: Ya her şey ters giderse?

Teslimiyet, “Her şey istediğim gibi olacak!” inancına değil; “Her ne olursa olsun bununla baş edebilirim!” güvenine yaslanır. Bu güven, dışsal garantilerden değil, içsel dayanıklılıktan doğar. Tevekkül, işte bu noktada ruhsal bir esneklik üretir. İnsan çabalar, planlar, çalışır; fakat sonucu kendi varlığının merkezine yerleştirmez.

Çünkü bilir ki hayat, matematiksel bir kesinlik taşımaz. 1+1 her zaman 2 etmez, kimi zaman 11, kimi zaman 0, daha niceleri. Yani esasında yorucu olan hayatın kendisi değil de onu kontrol altında tutma çabamızdır. Her ihtimali hesaplamak, her riski bertaraf etmek, her sonucu önceden belirlemek... Bu, insanın omuzlarına fazlasıyla ağır bir yük bindirir. Teslimiyet ise yükü hafifletir; çünkü insanı kendi sınırlarıyla barıştırır.

Bugünün kaygı dolu dünyasında belki de en radikal eylem şudur: Elinden geleni yaptıktan sonra durabilmek. Sonucu zorlamadan bekleyebilmek. Belirsizliğin içinde dağılmadan kalabilmek. Bu, pasiflik değil; bilinçli bir bırakıştır. Yani anksiyete çağında teslimiyet, geri çekilmek değil; sınırlarını bilerek daha sağlam bir yerde durmaktır. Kontrol ihtiyacının gürültüsünden, tevekkülün sükûnetine doğru atılan küçük ama derin bir adımdır. Ve belki huzur, her şeyi yönetebileceğimize inanmakta değil; sınırlı olduğumuzu kabul etmektir.

Nursena AYIN

Rehberlik ve Psikolojik Danışmanlık 4. Sınıf

Hypatia

Simanur Bozdağ

İlköğretim Matematik Öğretmenliği 3. Sınıf

BİLGİNİN KIRILGANLIĞI VE AKILCI DİRENİŞ

Simanur Bozdağ

Hypatia

Bilim, evreni ve evrendeki olayların bir kısmını ele alan, onları bir takım deney ve yöntemlerle inceleyen, ardından gerçeğe, gerçekliğe dayanan bir takım yasalara ulaşan bilgi edinme ve üretme yoludur. Bilim alanında çalışan ve ona katkı sağlayan insanlara ise bilim insanı denir. Gerek bilim insanları ve çalışmaları gerekse bilimin kendisi; insanlığın yaşam koşullarını iyileştirmek, ilerlemek, karmaşık olguları çözüme kavuşturmak ve evreni anlamlandırmak açısından son derece değerlidir.

Örneğin fizik doğadaki hareketi, kuvveti ve enerjiyi incelerken; kimya, maddelerin yapısını, birleşimini ve etkileşimini araştırır; biyoloji ise canlıların yapısını, büyümesini, çevresiyle etkileşimini ve evrimini anlamaya çalışır. Sosyal bilimler, insan davranışlarını ve toplumsal yapıları çözümlemeyi hedefler. Bu bilim dallarının her biri ölçmeyi, model kurmayı, karşılaştırmayı, sistemli gözlem yapmayı, neden-sonuç ilişkileri kurabilmeyi, kapsamlı, mantıksal, karmaşık düşünebilmeyi ve elde bulunan verileri tutarlı şekilde yorumlayabilmeyi gerektirir. Yani bilim güçlü bir akıl yürütme ve soyutlama becerilerine dayanır. Bu nokta matematik olmaksızın pek mümkün değildir. Çünkü matematik sadece sayılarla işlem yapmak anlamına gelmeyip; nicelikleri, yapıları ve ilişkileri inceleme soyutlama, genelleme ve mantıksal çıkarım yoluyla kesin sonuçlara ulaşmayı amaçlayan bir bilim dalıdır. Diğer bilim dallarının doğayı ve toplumu açıklamak için kurduğu modellerin dili çoğu zaman matematiktir. Matematik alanında çalışan bilim insanları da onun gelişimine katkı sağlayarak dolaylı yoldan da olsa diğer bilim dallarını destekler.

Tarih boyunca bilim dalları, iç içe ve birbirlerini destekleyici geliştirici olmuş ve olmaya da devam etmektedir. Dolayısıyla bilim insanları ve onların çalışmaları da genel olarak birbirlerini destekleyici ve ilerletici rol oynamaktadır. Bu bağlamda matematik, kümülatif yapısı gereği geçmiş birikimi reddetmez; aksine onu genelleştirerek ve yeniden yapılandırarak ilerler. Bu nedenle eski matematikçilerin çalışmaları, yalnızca kendi dönemlerini değil, sonraki yüzyılların düşünsel çerçevesini de şekillendirmiştir. Bilim tarihinin incelenmesi, bu sürekliliğin ve kavramsal dönüşümlerin anlaşılması açısından temel bir gerekliliktir. Bilimin farklı disiplinlerinde ve özellikle matematik alanına katkıda bulunmuş ve tanınan çok fazla bilim insanı bulunmaktadır. Bunların en bilinenleri; Pisagor, Arşimet, Öklid, Hypatia, Newton, Leibniz, Cantor, Noether, Arf, Penrose'dur.

Pisagor'un sayı ve oran kavramlarına ilişkin çalışmaları, matematiğin soyut yapısının anlaşılmasına katkı sağlamıştır. Arşimet'in geometri ve mekanik alanındaki çalışmaları, matematiğin fiziksel problemlere uygulanabileceğini göstermiştir.

Öklid'in aksiyomatik sistemi, matematiğin mantıksal bir bütünlük içinde ele alınmasına imkân tanımıştır. Hypatia, yalnızca matematik ve astronomi alanında bilge bir öğretmen ve araştırmacı olmasıyla değil, bilginin devamlılığı için korunması ve aktarılması konusundaki kararlı duruşuyla da dikkat çekmektedir. Onun yaşamı ve çalışmaları, bilimsel düşüncenin tarihsel süreçte hangi koşullarda varoluş mücadelesi verdiğini göstermesi bakımından ayrı bir önem taşımaktadır. Isaac Newton ve Gottfried Wilhelm Leibniz, birbirlerinden bağımsız olarak geliştirdikleri kalkülüs ile değişim ve hareket problemlerinin matematiksel olarak ifade edilmesine imkân tanımışlardır. Bu gelişme, modern fiziğin ve mühendisliğin temelini atmıştır. George Cantor ise kümeler kuramını geliştirerek sonsuzluk kavramını matematiğe taşımış ve felsefi temellerinde köklü bir dönüşüm başlatmıştır. Emmy Noether, soyut cebire yaptığı katkılarla modern matematiğin yapısal yaklaşımını güçlendirmiş; ayrıca simetri ile korunum yasaları arasındaki ilişkiyi ortaya koyarak kuramsal fiziğe derin bir etkide bulunmuştur.

Cahit Arf, cebir ve sayı teorisi alanındaki çalışmalarıyla uluslararası düzeyde tanınmıştır. Özellikle “Arf değişmezi” olarak bilinen kavram, cebirsel topoloji ve cebirsel geometri alanlarında önemli bir yer tutmaktadır. Arf'ın çalışmaları, soyut matematiksel yapıların sistemli biçimde incelenmesine katkı sağlamış ve Türk matematik geleneğinin gelişiminde öncü bir rol oynamıştır. Onun yaklaşımı, matematiğin yalnızca sonuç üretmek değil, aynı zamanda düşünme biçimi inşa etmek olduğunu göstermektedir. Roger Penrose, diferansiyel geometri ve topolojiyi kullanarak kara deliklerin yapısına ilişkin önemli kuramsal sonuçlar elde etmiş; genel görelilik kuramının matematiksel temellerini derinleştirmiştir.

Verilen bu isimler arasında Hypatia hayatı kabul edilebilir düzeyde kaydedilen ilk kadın matematikçi, astronom ve filozof olması ve bilginin aktarılmasındaki kesin duruşu ile dikkatleri üzerine çeker. Bilime başta matematik, felsefe ve astronomi alanlarında oldukça faydası olan Hypatia'nın döneminin hatta çağının çok ilerisinde olduğu düşünülür. Yaşamından ölümüne kadar hatıralardan çıkmamıştır. Onu tanımak ve anlamak için İskenderiye'ye ve onun birikimine bakmak gerekir.

Hypatia, MS 355-370 tarihleri arasında İskenderiye-Roma İmparatorluğu'nda doğmuştur. İskenderiye tarihte bilim, keşif, ticaret gibi insanlık için önemli olan çoğu olay ve olgulara sahip olmasıyla ünlenmiştir. İskenderiye'de tarihte eşine rastlanır bir kütüphane kurulmuştur. Bu kütüphane içerisinde birçok değerli eseri barındırmış; oradaki başkan, müdür ve öğretmenlik görevini üstlenmiş baş bilginler sayesinde de öğretim yapılmasına imkân sağlamıştır.

Bu kütüphane büyük bilim insanlarına ve onların eserlerine ev sahipliği yapmıştır. Burada görev yapmış kişilerden birisi de Hypatia'nın babası İskenderiyeli Theon'dur.

Theon, Mısır'da yaşamış Yunan bilgin ve matematikçidir. İskenderiye Kütüphanesi'nde bulunan eserleri incelemiş, düzenlemeler yapmıştır. Özellikle Öklid'in Elementler eserini düzenlemesiyle ünlenmiştir. İskenderiye Kütüphanesi'nde matematik ve astronomi alanlarında araştırmalar yaparken kızı Hypatia da ona yardımcı olmuştur. Hypatia zamanla babasının çalışmalarına ilgi duymaya ve kendini bu alanlarda geliştirmeye başlamıştır. Özellikle matematik ve felsefe alanlarına ilgi duymuştur. Ardından kendisi de babası gibi eserleri inceleyip, düzenleyip, eklemeler yapmaya ve tüm bunların yanı sıra hem üniversite hem de manastır niteliği taşıyan İskenderiye'deki Mouseion da dersler vermeye başlamıştır.

**Hypatia,
Platon'un akıl ve
evrensel hakikat
vurgusu yapan
öğretilerine yönelerek
dini dogmalardan,
kabullerden ziyade
felsefi aklı ön plana
çıkarmayı tercih
etmiştir.**

Hypatia, Neoplatonizm felsefesini benimsemiştir. O dönem İskenderiye'sinde 2 tür Neoplatonizm bulunmuştur. İlk Yunan-Mısır tanrısı olan Serapis'e adanmış bir tapınak olan Serapeum'da öğretilen açıkça pagan dini Neoplatonizm; ikincisi ise Hypatia ve babası Theon tarafından savunulan ve temel tezlerini platonculuktan alan, Plotinus'un öğretilerine dayanan daha ılımlı ve daha az polemikçi olan Neoplatonizm'dir. Hypatia'nın putperestlik olarak görülen pagan inancına sahip olduğu düşünülmesine rağmen o ikinci tür Neoplatonizmi benimsemiştir. Çünkü Platon'un akıl ve evrensel hakikat vurgusu yapan öğretilerine yönelerek dini dogmalardan, kabullerden ziyade felsefi aklı ön plana çıkarmayı tercih etmiştir. Böylece, kendi bilimsel ve düşünsel sürecini, felsefe ve evrensel bilgi peşinde birleştirmiştir.

Hypatia'nın birçok çalışması, bulunmaktadır. Hypatia yılmadan sürdürdüğü bu çalışmalar sayesinde, ilerleyen süreçte, babasının başarılarını aşmaya başlamıştır. Babasından aldığı eğitimle yetinmeyip farklı öğrenme yöntemlerine yönelmiştir. Babasının yerine, günümüz akademik kurumlarının temelini kuran yapının yönetici koltuğuna geçmiştir.

Ondan herkesçe tanınan bir dahi olarak bahsedilmiştir. Bağımsız bir eseri ve çığır açan bir matematiksel keşfi olmamasına rağmen klasik ve orijinal eserleri koruyup, düzenleyip, eklemeler yaparak çağdaştırıp geliştirmiştir. Daha sonra Mouseion'un kapanması ve Serapeum'un yıkılmasının ardından, babasıyla birlikte kalan eserleri korumaya ve öğrencileri için erişilebilir hale getirmek için çalışmıştır. Yıkımın öncesinde başlamış olduğu Yeni Platonculuk adındaki felsefi çalışmasına devam etmiştir. Diophantus'un Aritmetika'sı ve Apollonius'un Konikler adlı eserleri üzerine yaptığı çalışmalar, belirsiz denklemler teorisi ve konik kesitler geometrisinin korunmasını sağlamıştır.

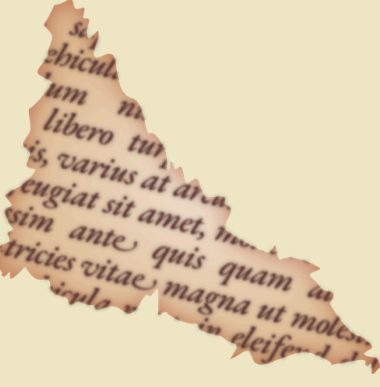
Bu metinlerin sistematik biçimde düzenlenmesi, yalnızca Orta Çağ'daki öğretim faaliyetlerine katkı sağlamakla kalmamış; sonraki yüzyıllarda İslam matematikçileri ve Rönesans Avrupa'sı tarafından tekrar incelenmiş; buralardaki matematik geleneğinin şekillenmesinde dolaylı fakat önemli bir rol oynamıştır. Matematiğin kümülatif yapısı dikkate alındığında, bu tür koruyucu ve açıklayıcı çalışmalar, keşifler kadar belirleyici olabilmektedir. Elementler gibi eserler üzerine öğrencileri ile çalışmalarda bulunup bunlara yönelik yorumlar ve kitaplar yazmıştır. Ayrıca usturlap adı verilen, gök cisimlerinin hareketini ölçmeye yarayan cihazı araştırmalarında kullanmıştır. Usturlabın yapımını ve kullanımını öğreterek mekanik ve teknoloji alanına katkı sağlamıştır. Eserlerin çoğunu öğrencileriyle birlikte incelemiş ve yorumlamıştır.

kilise Hypatia'nın, Plotinus'un öğretilerine dayanan neoplatonizmi benimsemesine rağmen, öğrencileriyle kurmuş olduğu bağları büyülerle ve yalanlarla sağladığını düşünmüştür.

Hypatia, milattan sonra 415 yılında evine giderken Hristiyan bir fanatik grup tarafından saldırıya uğramış ve kiliseye dönüştürülmüş eski pagan tapınağına doğru sürüklenmiştir. Üstü soyulmuş, kiremit parçalarıyla saldırılarak öldürülmüş, daha sonra ise vücudu parçalanmış ve yakılmıştır. İskenderiye'de ağır suçlulara uygulanan muamele ona da uygulanmıştır. Cyril cinayeti doğrudan emretmemiş olsa bile, Hypatia'ya karşı yürüttüğü karalama kampanyası buna ilham vermiş ve imkân sağlamıştır. Hypatia'nın öldürülmesi, Cyril'in İskenderiye'nin siyasi kontrolünü ele geçirme mücadelesinde dönüm noktası olmuştur. Hypatia, Orestes'in Cyril'e karşı muhalefetini bir arada tutan isimdi ve onsuz muhalefet hızla çökmüştür. 420'lerin başlarında Cyril, İskenderiye konseyine hâkim olmaya başlamıştır.

O dönemin etkili gücü, Hristiyanlıkta önemli bir yere sahip olan, başpiskopos makamında bulunan Cyril, kilisenin gücünü genişletmek istemiş bundan ötürü Yahudi ve Pagan gruplarla zaman zaman karşı karşıya gelmiştir. Kilisenin siyasi gücüne karşı devlet otoritesini korumaya çalışan ve Roma yönetiminde etkili olan İskenderiye valisi Orestes ile de güç çatışması yaşamıştır. Hypatia'nın Orestes ile dostane bir ilişkiye sahip olduğu bilinmektedir. Bundan dolayı vali Hypatia'ya danışıp onun hoşgörülü ve adaletli yönetim anlayışına bir süre uymuştur. Cyril, Hypatia'nın insanları zehirlemeye başladığını, pagan öğretisini yaymak için misyonerlik yaptığını, Orestes'i büyüleyerek barışı engellediğini iddia etmiş; sempatanlarını ona karşı kışkırtmaktan geri durmamıştır. Cyril dini gücü siyasi bağlamda etkin bir şekilde kullanarak halkı, söylemleriyle yönlendirmekte sorun yaşamamıştır. Kendi fikirlerini insanlara dayatmaya başlamıştır. Cyril, dini gücü sayesinde Hypatia'yı 'din düşmanı' veya 'şeytan' olarak adlandırmış, halkı ona karşı kışkırtmıştır. Ve taraflar tek etkili güç olmak için karşı karşıya gelmek zorunda kalmıştır.

Öğrencilerinin neredeyse hepsinin Hristiyan olduğu bilinmektedir. Öğrencileriyle iyi ilişkiler içerisinde olmuştur. Onların bilime olan ilgileri ve merakları ortak noktalarıdır. Hypatia tüm öğrencilerine ayırım gözetmeksizin hoşgörü ile yaklaşmış, yardımcı olmuş ve felsefi bir köprü kurmuştur. Ancak o dönemin İskenderiye'sinde güç çatışmalarının olduğu fakat etkin güçlerin Hristiyanlık ve kilisenin olduğu bilinmektedir. Ve kilise Hypatia'nın, Plotinus'un öğretilerine dayanan neoplatonizmi benimsemesine rağmen, öğrencileriyle kurmuş olduğu bağları büyülerle ve yalanlarla sağladığını düşünmüştür. Fakat o dini tartışmalardan uzak, matematik ve astronomi temelli, akıla ve mantığa dayanan bir öğretim anlayışını benimsemiştir. Diğer dinlere, inançlara ne çok yaklaşmış ne de çok uzaklaşmış, hoşgörülü davranmış ve aynı mesafede kalmayı tercih etmiştir.

Hypatia'nın ölümü, bireysel bir dini çatışmanın değil; daha ziyade sivil yönetim ile kilise otoritesi arasındaki güç savaşının trajik bir sonucudur. Orestes ile Cyril arasındaki siyasi gerilim bağlamında Hypatia, aydın ve pagan kimliği nedeniyle sembolik bir hedef haline gelmiştir. Batı dünyasında başlayacak olan Orta Çağ Dönemi ile bağlantısı bulunmaktadır. Hypatia'nın ölümünün duyulmasının ardından İskenderiye'nin ve İskenderiye Okulu/Kütüphanesi'nin prestiji azalmış, duyulan ilgi düşüşe geçmiştir. Felsefe, matematik ve astronomi alanında önemli bir düşüş olmuştur. Hypatia'nın ölümü de bu düşüşü simgelemektedir. Batı dünyasında bilimsel ve felsefi araştırmalarda yavaşlama olup orta çağın aydınlanmaya dönüşüm sürecinde sembolik bir kırılma noktası olmuştur.

Tüm bu yaşananlar sadece bir bilim kadınının ve pagan filozofun öldürülmesi değil; Neoplatonizm felsefesine, akıl ve mantık temelli düşünceye, bilime ve bilginin bağımsızlığına karşı yapılmış bir saldırı olarak değerlendirilmesi mümkündür. Kişisel bir husumetin çok ötesinde akılcı düşüncenin dinsel-siyasal güç çekişmeleri karşısındaki kırılganlığını gösteren sembolik bir noktadır. Hypatia örneği, bilimsel ilerlemenin sağlanması için gerekli olan bilginin yalnızca üretilmesinin değil, korunmasının ve kuşaklar arası aktarımının da siyasi ve toplumsal koşullara bağlı olduğunu ve bunun zorluğunu göstermektedir.

Hypatia; yaşamı, bilime katkıları ve trajik sonucuyla tarih boyunca ilgi odağı olmuştur. Aydınlanma Dönemi'nde Ortaçağ'ı aydınlatan bir ışık olmasıyla, çalışmalarıyla, Hristiyanlığın baskılarına karşı mücadele etmiş bir bilim kadını olmasıyla büyük ilgi görmüştür. Hypatia, bilim ve felsefeye katkıları, karşılaştığı siyasi-dini zorluklara ve baskılara rağmen gösterdiği kararlı duruşuyla önemli ve değerli bir örnektir. Bilim Tarihi, özellikle matematik, astronomi ve felsefe için önemli bir dönüm noktasıdır.

YAPRAK

Sena Nur GÜNER
Türkçe Öğretmenliği 3. Sınıf

Sarıp dalına veda ederken ne kadar da nahifsin.

Ne bir çaban var yaşamak için ne arzun.

Kim senin teslimiyetinden nasiplenebilir ki?

Onca gösterişli eser dururken neden sen değil mi?

Hele zayıf bedenle, kurumuş sapınla...

Kim örnek alır ki seni koskoca dağlar, okyanuslar dururken.

Mevsimler geçer, düştüğün yerden yeni bir tomurcuk açar. Hiç aratmaz yerini.

Ama sen bu düzene karşı bir "Of!" bile demezsin.

Ne kavga edersin ne de gücenirsin.

Bilirsin ki sen bir yapraksın.

Kara kışa direnmezsin. Baharın tatlı güneşine küsüp "Açmayacağım!" demezsin.

Ait olmadığın hiçbir yerde ve zamanda durmazsın.

Belki de en söz dinleyen kulu sensin Mevlânın.

Ama basit bir yapraksın sen.

Kimse senin eşsiz tevazuunun farkında olmadı.

Üzerine basıp hayatın telaşına karışıp gitti.

ÂŞIK

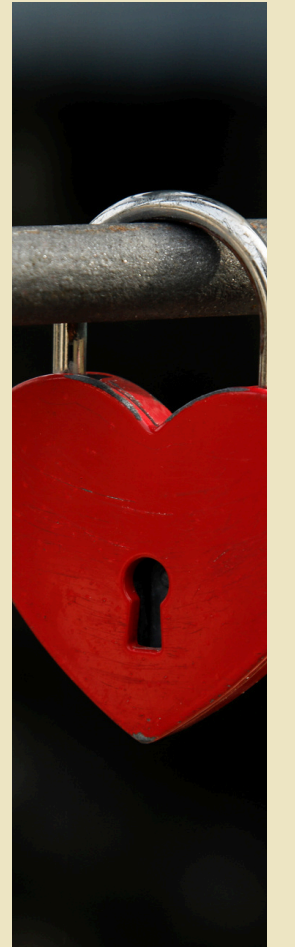
*Muhittin Gülistan
Türkçe Öğretmenliği 3. Sınıf*

*Sevgili, âşık kanatların koparsa
Sonu bilinmez sahralara salsa
E eline de bir şişe tuz verse
Âşık onu iltifat bilir nefse*

*Hu deyip avare dönse çölde
Sevgiliyi görmese düşse derde
Sevdası ile inler nefes ciğerde
Yandım diye çağırır beşerî seyre*

*Sevgili pek süslü bir hoş söz idi
Karanlık ruhunda yaktı kandili
Divâne aklı hemen varıverdi
Lakin vuslat, kendini kor eyledi*

*Yar Muhittin başını taşla vursa
Seferde serini ikiye yarsa
Ab-ı hayattır bu akan iç dese
Âşık'a şifadır içer kana kana*

6 Şubat 2023... Binlerce hayatın bu dünya üzerindeki son günü. Birkaç şehrin aynı anda yok oluşu. Bana göre ise insan elinin varlığındaki en büyük hissedarı olduğu kıyamet. Sağlam olmayan karakterler, sağlam olmayan binalar yaptılar ve bir gece ansızın o binalar insanlara mezar oluverdi.

Anneler yavrularının saçlarına son bir öpücük koyamadan, babalar “Seni seviyorum.” diyemeden, hayali kurulan sıcak bir yuva inşa edilemeden, çoktan seçilen gelinlik giyilemeden, belki son bir kez mutlu bile olamadan bir gece ansızın uçup gittiler bu dünyadan. Üç yıl geçti aradan. Acı bir nebze olsun dindi. Yıkılan şehrin sokaklarında yeniden çocuk ve insan sesleri duyulmaya başlandı. Yıkılan evlerin yerine yenileri yapıldı. Ama en önemlisi unutuldu.

6 Şubat değildi unutilan. O gün geldiğinde herkes yine telefonun başına geçip yıkılmış şehirleri, sevdiklerinin başında acı içinde bekleyen insanları arkasına hüzünlü birer müzik koyup paylaştı. Bunlar kimdi, biliyor musunuz? En az acı çekenler. Sevdiklerini enkaz başında, “Belki bir umut, yaşıyordur.” diye beklemeyenler. “Çıksın, eli kolu olmasın ama çıksın, nefes alsın yeter.” çaresizliğini yaşamayanlar. Yıkılan bir şehrin sokaklarında aylarca çadırlarda kalmayanlar. İnsanların travmalarını umursamayan, böyle bir durumda bile “En çok ben acı çekiyorum.” dramı sergileyenler.

Unutuldu, evet. Unutilan belki 6 Şubat 2023 değildi. Unutilan asıl ihmalkârlar, estetik uğruna binaların sağlamlığını baltalayanlar, daha fazla kazanırım diye malzemedden çalanlardı. İki tane fazla masa koyacağım diye kolonları kesenlerdi. Milyon liralık evlere bir torba çimentoğu fazla görenlerdi. Evet, unutuldu. Asıl suçlular unutuldu. Geriye sadece insanların yaşarken her gün öldüğü acılar ve o acıları sosyal medyada beğeni uğruna kullanan insanlar kaldı. Unutmayın: aynı nedenler aynı sonuçlar doğurmaya mahkûmdur. Eğer bir gece içerisinde hayatı mahvolan insanların acısını gerçekten paylaşıyorsanız, bunu unutmayın. Onların acısını değil, asıl suçluları paylaşın. Paylaşın ki aynı nedenler aynı sonuçları doğurmasın ve bir daha 6 Şubat 2023’ler yaşanmasın. Huzur içinde uyusunlar. Sevgi, saygı ve özlemlerle...

Hanife Nur YILDIRIM

Türkçe Öğretmenliği 4. Sınıf

AYNI NEDENLER AYNI SONUÇLAR DOĞURUR..!

KA ÇIŞ LA RIM

Sehem ÇELİKDAĞ
Türkçe Öğretmenliği 3. Sınıf

Sehem
ÇELİKDAĞ

*Ben mi abartmışım sevmeyi seni, senin sevmelerin mi Mecnun etmiş beni
Ruhumun gelgitleri kaybolmamışken aklımın tenhaları çağırır beni.*

Bilirsin

Oysa تنها yerden korkarım, bu yüzdendir ruhumun gelgitlerine seni saklayışım

Seni bir türlü mazide bırakmayışım, olmadığın diyarlardan yalın ayak kaçışım.

Bilirim saklamam boşunadır hiç bulamamışken seni

Gönlümün diyarlarına uğramamışken

Senin olmadığın diyarlardan kaçışım boşunadır

Lâkin yine de sızlanır gönlüm, bir ümit, duyarsın diye

Celladından merhamet dileyen bir mahkûmun ümidi bendeki

Dönmeyecek geminin ardından el sallayan insanın bekleyişi

Ve bil ki hiç kabuk tutmayacak bu yaranın sendedir sebebi.

GÖNÜL

Şirin Günhan
Sosyal Bilgiler Öğretmenliği 3. Sınıf

*Viran yıkıktı Gönül,
Öyle sessiz, öyle derin
Öyle yıkık, öyle yarım.
Evsizdi...
Mecnun gibi düştü çöllere.
Ferhat oldu, dağları deldi,
Yine de yarasına derman bulamadı.
Aya döndü, cemalini gördü.
Güneşe döndü, gölgende yandı.
Çocuğa döndü,
Gözlerinde masumiyetini gördü.
Sûfiyle semahta senle raks etti,
Allah'a döndü, seni hissetti.
Kâmile baktı, kemâle erdi.
Ölüme baktı, hicrânını gördü.
Sonra sustu Gönül,
Ne aradı ne sordu.
Hicrân da, duada buldu seni.*

Şirin Günhan

Sosyal Bilgiler Öğretmenliği 3. Sınıf

SENI SEVMEK

Seni sevmek uzun cümlelerin arasında bir yaşamda...

Zemheri ayazlarda

İnadına açan çiçeklerde.

Seni sevmek aşımda,

Hep lazım olan

Sürekli bir açlıkta hatırlanan

Yokluğunda içi üşüyen bir hâlde.

Ve seni sevmek beyazda,

Onca rengin arasında

Kanat açtıran.

Göçe maruz kalan kuşlar için

Gökyüzünde yapılan evde.

Sığılacak bir boşlukta,

Düşmeden önce tutulan bir nefeste.

Seni sevmek umutsuzca yaşamda,

Bıkmadan, usanmadan

Seni yazmada.

Gülnaz GÜN

Rehberlik ve Psikolojik Danışmanlık 3. Sınıf

TOPLUM DÜZENİ HAKKINDA

Her toplumun yaşananlar sonucu oluşturduğu ve kendi refahı için kabul ettiği birtakım kuralları vardır. Bu kurallar insanların sadece kendi keyiflerine göre değil, birlikte yaşadığı kişilere göre de hareket etmesini sağlar. Aynı zamanda toplumsal değerlerin (din, dil, bayrak, vatan, gelenek vb.) korunmasını da amaçlar. Kurallara uymayan kişiler toplumsal yaşama uymadığı gerekçesiyle toplum tarafından dışlanır.

Özellikle son yıllardaki gözlemlerime dayanarak bu ülkede ciddi bir “Bana dokunmayan yılan bin yaşasın!” bakış açısının yerleştiğini görüyorum. Yaşanan kötü bir olaya sadece onu yaşayanlar tepki gösteriyor. Başka bir zaman diliminde kendi başına da gelebileceği gerçeğini göz ardı ederek herkes sessiz kalıyor. Toplumun çoğunluğu kör, sağır, dilsizi oynuyor. Ben bunlara “Beni ilgilendirmez”ciler diyorum. “Beni ilgilendirmez”cilerin yanı sıra bir de “Benim yaptıklarımla ne düzelecek ki?”ciler türedi. Öncelikle beni ilgilendirmezcilere soru sormak istiyorum: Bugün başkasının başına gelip de ses çıkarmadığınız olayın yarın sizin başınıza gelmeyeceğinden emin misiniz? Ve yarın sizin başınıza geldiğinde davanızı tek başınıza yürütmeye çalışmanın, yardım edebileceğini düşündüğünüz birilerine tek başınıza sesinizi duyurmaya çalışmanın kolay olacağını mı düşünüyorsunuz? Toplumsal bilince sahip bir insan bu sorularla karşılaştığı vakit değerlendirmelerinin yanlış olduğunu anlar.

İkinci olarak “Benim yaptıklarımla ne değişecek?” diyen gruba değinmek istiyorum. Hiçbir değişim aniden olmaz. Her şeyin bir sebebi, kökeni, varoluş amacı vardır. Değişim peribacalarının yıllar boyu yağmur sularıyla, havayla aşınarak oluşması gibi yavaş yavaş meydana gelir. Ya da daha hızlı bir örnek verecek olursak bir binanın yapılışını düşünebiliriz. Binanın önce planı çizilir, sonra gerekli malzemeler sağlanır, temeli atılır ve yavaş yavaş tüm binanın oluştuğunu görürüz. Binanın inşaatında her işçi üzerine düşen görevi yaparsa işin sonunda ortak bir emekle bina inşa edilmiş olur. Ancak her işçi çıkıp da “Koskoca apartman benim bu tuğlayı, demiri taşımamla mı olacak?

Ben bugün çalışsam da bu bina yapılır!” derse günün sonunda elimiz boş döneriz. Yani anlayacağınız her birimizin taşıyacağı tuğla çok değerli. Çünkü ben, sen, biz; bütünü birer parçasıyız. Hepimiz kenara çekilsek ortada bir toplum kalmaz ve yine hatırlatmak zorundayım ki sizin bir binaya ihtiyacınız olursa herkes kenara çekildiği için çalışacak işçi kalmaz ve davanızda tek başınıza kalırsınız. Olaylara müdahale edebilecek konumda olanların sizi görüp görmeyeceği de tamamen şansa bağlı kalır. Peki Bu Hâden Nasıl Kurtuluruz? Herkesin bu soruya kendince bir cevabı vardır. Kimi istifa ister yetkili mercilerden kimi şeriat ister kimi (yine muhtemelen beni ilgilendirmez) “Benim yapacak bir şeyim yok ki!” der ve boyun eğer. Geleceğin eğitimcisi olarak ben bu soruya tek bir cevap verebilirim: eğitimle. Doğduğumuz gün başlar eğitim. Ailede başlar. Temel ihtiyaçlarımızı karşılamayı öğrendikten sonra hayatı öğrenmeye başlarız. Doğru ya da yanlış bir sürü şey öğreniriz ve elimizde ailemizin destekledikleri kalır. Yalan söylemek meselâ, bir aile için normale çocuk da öğrenir. Baba, anneye kötü davranıyorsa çocuğun da kadınlara bakış açısı kötüleşir. Çocuk şaka adı altında toplumsal değerlere ya da bir bireyin özelliklerine saygısızlık ederse ve ailesinden bunun için ciddi bir uyarı almazsa çocuk zorbalığı, değerlere ve bireylere saygısızlığı öğrenir.

Çocukken öğrenmeye çok hevesliydik hatırladınız mı? O hevesi hiç sönmeyen çok az kişi kaldı şimdilerde. Sizce öğrenme arzumuzu neden yitirdik? Bence küçükken hep iyilerin kazandığı, kötülerin kaybettiği bir yer sanıyorduk dünyayı ve dünyanın gerçek yüzünü öğrendiğimizden beri de hevesimiz kalmadı yeni bir şey öğrenmeye. Ben meselâ, hiçbir kötülük cezasız kalmaz sanıyordum.

Sonra bir baktım ki öyle değil. Kötüler kaybeder, iyiler kazanır sanıyordum. Ülkemde hiç tanımadığı erkekler tarafından öldürülen kadınların hikâyesini öğrendim. Çocuklar masumdur, kimsenin çocuklarla derdi olmaz sanıyordum. Narin'in hikâyesini öğrendim, daha çocuk sayılmayan 2 yaşındaki Sıla bebeğe yapılan cinsel istismarı öğrendim ve her gün yeni bir şey daha öğreniyorum istemesem de. Geçen hafta adını bilmediğimiz bir kadın ölmüştü, ismini anıtsayaçtan öğrenmiştim. Kadınlar hep kötü çevrede yetişiyor diye böyle oluyor sanıyordum, tanımadığı biri tarafından samuray kılıcıyla doğranan biri varmış, onu da öğrendim. Kızıyla yemek yerken eski eşi tarafından öldürülen Emine Bulut' u öğrendim. Geceleri otobüsten korkmamıza sebep olan Özgecan Aslan'ı öğrendim. Ne çok kötülük varmış şu dünyada. Anlayacağınız, şu yaşında öğrenmek istemeyeceğim çok şey öğrendim. Şimdi eğitim konusuna tekrar döneyim. Neyi öğretsek bugün bunları konuşmuyor olurduk? Sevgi içinde yaşamak için neyi öğrenmemiz gerekiyordu ki? Verilen emeğe saygı göstermeyi, hayvanları sevmeyi, kadınlara birinin annesi ya da kardeşi diye değil de insan olduğu için saygı göstermeyi öğreneydik... Belki o zaman çocuklar ölmezdi. Kadınlar cinsel bir obje olarak görülmezdi. Sevgi ve saygıyla büyüyen çocukların oluşturduğu huzurlu bir toplum olurduk. Ne yazık ki benim gençliğim böyle bir topluma denk gelmedi. Ama benden sonraki gençliğin refahı için elimden ne geliyorsa yapacağım. Ben bunu tek başıma yapamam da demeyeceğim. Kendimi ve nüfuz alanımı küçümsemeyeceğim. Gücüm yetmez demeyeceğim. Zaten Atam da söylemişti: "Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur!" diye.

Tüm bunların çözümü için bir yasa beklemeye gerek yok. Her birimizin kendi hayatında başlatacağı minik devrimlerle çözüm bulabiliriz. Ne yapacağız peki, nereden başlayacağız? Şiddeti normalleştiren dili reddederek başlayabiliriz. Şakalar veya öfkeli konuşmalar cinsiyetçi küfürlerle bitmek zorunda değil, düşününce bunu yapmak ne kadar acizce değil mi?

Öfkemiz bir şeylere yüklediğimiz anlamlarla ve beklentilerimizle ilgilidir. Ayrıca bize aittir. Bu yüzden nasıl yaşayacağımız da bize kalmıştır. Bunu cinsiyetçi olmadan, şiddeti dile pelesenk etmeden de yaşayabiliriz.

Konu her ne olursa olsun, insanlar öldürülmemelidir. Kâtil olmak ya da birini öldüresiye dövmek utanılacak bir suçtur. Vahşeti besleyen herhangi bir söz ya da davranış, kar tanelerinin çığa dönüşmesi misali dünyamıza katlanarak döner ve başkalarının da bunu devam ettirmesine zemin hazırlar.

Çocuklarımıza, öğrencilerimize sadece akademik başarının önemini değil, merhameti de öğretmeliyiz. Saygıyla birlikte sevgiyi de öğretmeliyiz. Bir olmayı, haksızlığa karşı sessiz kalmamayı öğretmeliyiz. Dövüşmeyi değil, sarılmayı öğretmeliyiz. İlla ki bir savaş açacaksak da, bugün 21. yüzyılda bu dünyada özgürce yaşamayı zorlaştıranlara; kadın-erkek, çocuk-yetişkin fark etmeden içimizdeki yaşama sevincini öldürenlere karşı açacağız. Buna da bugün belki 18 yaşında bir gençken ya da ellilerinde herhangi bir vatandaşken bazı şeylerin farkına vararak, bazı şeylere göz yummayarak en önemlisi kötüyü normalleştirmeyip her seferinde tepki vererek başlayacağız. Ülkemizin ve dünyamızın daha yaşanılabilir bir yer olduğu günlere, sevgilerimle...

ŞEHİTLİK

“Şehit Komiser Yardımcısı Gülşah Güler” anısına

*Tüm Kırkhan değil,
tüm gönüller duydu ismini...
Ömrünün taze baharında
toprak mı koktun sen?
Annenin gözyaşlarında mı kaldı gülüşlerin?
Sen söyle Gülşah,
yirmi dördünde değil miydin?
Annen beyaz duvak örtecekti saçlarına
Saçlarına örtecekti Gülşah
tabutuna değil!
Gurur duy annesi;
kızın ölmedi
Sen söyle Gülşah
şehitlik herkese nasip değil!*

Firdevs ER
Sınıf Öğretmenliği 3. Sınıf

Songül DEVECİ
Türkçe Öğretmenliği 3. Sınıf

VEDASIZ DUMAN

*Zamanın kıyısında bekleyen kırık bir saat gibi
Hâlâ tuz kokar sol yanağım
Yaralı kuşun uçma isteği
Çırpınan sessizlik var içimde*

*Suskun bir arife çöküyor içime
Bayram ezgilerinden, anne sevgisinden mahrum.
Çocukluğum gölgede kalmış sığınağı yitik
İçim ne tam yaz ne hüznün*

*Gecenin altında çatlamış bir dua
Yıldız sönişü kadar sessiz
İlk aşk fıstıtsı kadar heyecanlı
Şafağa doğru çökünce ruhumdaki sızı göz kapaklarıma
Her sabah biraz daha yabancılaşırım kendi varlığıma*

*Evvla susmalar çoğalır ruhumun tenhaliğinde
Günlüklerimi unuttuğum tozlu raflarda
Ve en yakın sandıklarımın uzak bakışlarında
Hem zehri hem kederi tadarım en acısıyla.*

*Susarak büyüttüğüm fırtına sessizliğinde kök salınca,
Gözden akmayan yaş
Gönüle hançeri saplayınca
Ruhumdaki sızı yine bu gecede kapıya dayanınca
Örterim içimi bir yangın değil
Vedasız bir dumanla.*

MAHUR GÖZLER

Abdülbaki POLAT
Sınıf Öğretmenliği 1. Sınıf

*Mahur bakar o gözlerin
Yılgın, yarım ve yorgun
Zemheri uzadıkça uzar ve titrer o bakışların,*

*Şiirler yazdım her gece senin adına,
Sor geceye, sor aya, sor yıldızlara
Gerçi ben hep vurdum kafamı duvarlara,
Sor geceyi sessizce bekleyen o dört duvara,*

*Mahur bakar o gözlerin,
Biraz kısık biraz yılgın,
O kadar yılgın ki kendisinden bıkkın
Mahur bakar o gözlerin*

GELECEĞE DEVREDİLEN MEŞÂLE

Aziz Arslan
Türkçe Öğretmenliği 3. Sınıf

İnsanın yeryüzünde asırlardır süren serüveni, meçhule duyulan o derin merak, dünyayı algılama ve anlamlandırma çabasıyla başlar. Bu çabanın en somut örneği olan öğrenme, hayat boyu devam eden bir durumdur. Sadece mantığı besleyen bir durum değil, bunun yanında ruhu da besleyen, devamlılığı olan bir serüvendir.

İnsanın okuduğu her cümle, işittiği her melodi ve durumuna şahit olduğu her olay, bireyi kendi çıktığı merdivende bir basamak üste taşır. Ancak öğrenilen her yeni bilginin sıradan bir ezberden, akılda kabuk bağlamış bağımsız, hissiz bir veri yığınının ibaret kalmaması için ruhla ve bunun yanında şuurla harmanlanması gerekir. İşte bu harmanlanma; dünü dünden alıp yarınlara taşıyan ahlakı, bilimi ve estetiği kendi içinde muhafaza eden anlayış, maarif anlayışıdır. Bir şeyin nasıl yapılacağı değil, neden yapılması gerektiğini kulaklarımıza fısıldayan ve bu fısıldamasıyla birlikte geçmişi günümüze taşıyan bu anlayış, insanı sıradan bir varlık olmaktan çıkarır. Köklerini mazilerin en derinliklerine, dallarını ise gökyüzünün sonsuzluğuna çıkarır ve inşa eder.

İnşa edilen yapıt gücünü taş duvarlardan, demir kapı ve pencerelerden değil; kalemin gücünden, edebiyatın görkemli halinden ve bununla birlikte gerçek kalplerin saçtığı adaletten alır. Bir toplumun ortaya koyduğu her yapıt, dilden dile aktarılan her hikâye, inşa edilen yapının kurulmasına yardımcı olan tuğla, çimento, tahta parçası gibidir. Ancak yapılması asırlar alan bu inşayı korumak hiçbir zaman kolay olmamıştır. Bunu korumak dünyanın en yüksek ve en zorlu zirvesi olan Everest'e tırmanmaya benzer.

O görkemli zirveye giden yol, insanın kendi eksiklikleri ve zayıflıklarıyla verdiği zorlu bir mücadeleye bağlıdır. İnsan her attığı adımda fiziksel sınırlarından ziyade ruhsal sınırları ile karşı karşıya kalır. Bu amansız mücadelede zaman zaman pes etmenin uç noktalarına gelir ama içindeki küllerden doğan ve sönmek bilmeyen umut onu her seferinde bir basamak daha yukarı taşır. Toplumların kendi benlikleriyle verdiği bitmek bilmeyen mücadele tam olarak budur.

Kendi lisanından kopan, geçmiş yaşantısını unutan her toplum, bu zorlu basamakları çıkarken tökezlemeye ve uçurumun eşiğinden düşmeye mahkûmdur. Bunun yanında kendi benliğinden, atalarının birikiminden ve ruhundan umut devşiren ve her umutta biraz daha fazla parlayan toplum, bu zorlu tırmanışı başarıyla sürdürür. Her atılan adım; bir önceki basamaklarda yapılan küçük hesaplar, anlamsız tartışmaları ve cehalet akan düşünceleri bulutların altında bırakıp kurtulur. Ancak kaç adım atarsa atsin, bu merdiven basamaklarının bir sonu yoktur. Çünkü insanın içinde taşıdığı kalbin ve aklın bir sınırı yoktur. Her insan, bir sonraki insana devrettiği bu ağır ama onurlu mirasla sözü edilen yolda tutulan meşaleyi bir adım öne taşır ve daha çok hararetlendirir. Bu da kelimelerin sihri inanan ve bu sihri en iyi kullananların maharetidir.

MAARİF IŞIĞINDA MEDENİYET ZİRVESİNE

Maarif, öğrenciyi yalnızca bilgiyle donatmak değildir; aynı zamanda o bilgilere nasıl erişeceğini, hangi yollarla daha verimli öğrenebileceğini kavrayarak buna göre hareket etmesini sağlamaktır. Bu nedenle maarif, sadece eğitim kavramıyla sınırlı kalmaz; aksine hayatın tamamını kuşatan bir insan yetiştirme anlayışını ifade eder. Geniş bir çerçeveden bakıldığında maarif, bilgili bireyler yetiştirmekten öte, erdemli ilkelere sahip, saygılı, ahlaklı ve bilinçli bir toplum inşa etmeyi hedefler. Öğrenme ise bu sürecin merkezinde yer alan, pasif bir bilgi alma sürecinden ziyade bireyin sorgulayarak, deneyimleyerek ve anlam kurarak kendini inşa ettiği aktif bir süreçtir.

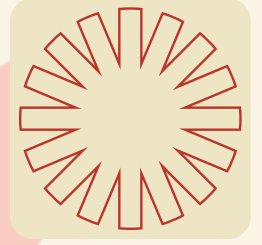

Türk eğitim sistemi, günümüz teşkilatlı yapısında maarif başlığı altında ilerlemekte olup her insanın gelişimini sınırlayan ve sadece verilenlerle yetinmesini sebep olan bir yapıdan ziyade, bireyin bir rehber öğreticiyle desteklendiği, pasif bir varlık olmaktan çıkarıldığı ve kendi kendini geliştirerek ideallerinin peşinden koşabileceği bir zemin oluşturmayı amaçlamaktadır. Konfüçyüs'ün “Düşünmeden öğrenmek faydasızdır, öğrenmeden düşünmek tehlikelidir.” sözü de aslında maarifin özünü açıkça ortaya koymaktadır; çünkü ne bilgiyi sorgulamadan zihne yerleştirmek doğrudur ne de araştırma yapmadan, fikir sahibi olmadan öğrenmeye yönelmek sağlıklıdır. Yaratılanlar arasında en üstün varlık olan insanı belirli bir sınırdan durdurmak ve “artık hazırsın” demek, onu medeniyet eşliğinden geri çekmek anlamına gelir.

Oysa insan, beşikten mezara kadar süren bir öğrenme yolculuğunun içindedir; hatta kimi görüşlere göre bu süreç, birey daha anne rahmine düşmeden ebeveynlerinden aldığı etkilerle başlar. Bu sebeple insanın medeniyetleşme yolunda, ilim yolundaki tırmanışı çok erken bir aşamada başlar. Ancak burada önemli bir eksiklik vardır: Kişinin kendi “Everest”i, yani ulaşabileceği en yüksek hedef, çoğu zaman ne kendisi ne de başkaları tarafından tam olarak bilinmez. İnsan, kendini sınırlamadığı sürece bu yolculukta karşılaştığı engelleri aşarak zirveye doğru ilerler; fakat birey kendini eğitmediği takdirde, bu yoldaki engeller karşısında yetersiz kalacak ve gelişimini sürdürmekte zorlanacaktır.

Çünkü insan çoğu zaman bilmediği, sınırdığı alanlarda eğitilir ve bu süreç onu sürekli daha ileriye taşır. Bireyin kendi Everest'ine ulaşması ise yalnızca kişisel bir başarı değil, aynı zamanda onun düşünebilen, üretebilen ve anlam kurabilen bir varlık hâline gelmesiyle doğrudan ilişkilidir.

Bu noktada Türk eğitim sistemine yeniden bakıldığında, maarif anlayışının teorik olarak benimsendiği; bireyin sadece bilgiyle değil, aynı zamanda değer ve düşünme becerileriyle yetiştirilmesinin amaçlandığı görülmektedir. Ancak uygulamada bu anlayışın tam anlamıyla hayata geçirildiğini söylemek zordur. Sistem hâlâ büyük ölçüde sınav odaklı yapısını sürdürmekte ve bu durum, bireyin kendi Everest'ini keşfetmesinin önünde engel oluşturabilmektedir. Türk eğitim sistemi, bireyin kendi Everest'ini keşfetmesine imkân tanımaktan çok, onu belirli kalıplar içinde başarıya zorlayan bir yapı izlenimi vermektedir. Oysa maarif kavramı, eğitimi yalnızca okul duvarları içine hapsedmeyen; aileyi, çevreyi, sokaktan geçen insanı ve bireyin etkileşimde bulunduğu herkesi bu sürecin bir parçası hâline getiren bir anlayışı ifade eder. Bu bakış açısına göre insan, nefes aldığı her yerde bilgiye ve erdeme muhtaçtır; dolayısıyla eğitim yalnızca diplomalı öğreticilerin sorumluluğunda değildir. Amaç, bireyin yaşam belirtisi gösterdiği her yere eğitimi taşımak, her ortamı bir öğrenme alanına dönüştürmek ve insanın içinde bulunduğu her anı bir gelişim fırsatı hâline getirmektir. Medeniyet ise yalnızca teknik ilerleme değil; düşünebilen, sorgulayabilen ve değer üretebilen insanın ortaya çıkardığı bir bilinç hâlidir. Bu nedenle gerçek bir maarif anlayışı, bireyi bilgiyle dolduran değil; ona kendi yolunu çizebilecek iradeyi kazandıran bir sistemle mümkündür. Çünkü medeniyet, ancak kendi Everest'ine ulaşabilen bireylerin omuzlarında yükselir.

KİLİS 7 ARALIK ÜNİVERSİTESİ

**TÜRKÇE
EĞİTİMİ ANA
BİLİM DALI
ETKİNLİKLERİ**

Öğretmen adaylarını yalnızca akademik ve teorik bilgilerle değil; toplumsal duyarlılık, kültürel birikim ve sanatsal üretkenlikle de donatmayı ilke edinen Kilisli Muallim Rıfat Eğitim Fakültesi Türkçe Eğitimi Ana Bilim Dalımız, eğitim-öğretim dönemi boyunca birbirinden değerli çalışmalara imza atmaktadır.

“Okul Kütüphanesi Kuruyoruz” Projesi ile Deprem Bölgesine Anlamlı Destek

Ana bilim dalımız, toplumsal dayanışmanın ve eğitimin dönüştürücü gücünün en güzel örneklerinden birini sergileyerek “Okul Kütüphanesi Kuruyoruz!” projesini başarıyla hayata geçirmiştir. Öğretim üyelerimiz ve öğrencilerimizin üstün gayretleriyle toplanan 2368 adet kitap ve çeşitli kırtasiye malzemeleri, deprem bölgesinde yer alan İslâhiye 13 Kasım Ortaokuluna ulaştırılmıştır. Kütüphane kurulumu etkinliğine; Türkçe Eğitimi Ana Bilim Dalı Başkanımız Doç. Dr. Selvi Demir ile öğretim üyelerimiz Doç. Dr. Tuba Alptekin, Dr. Öğr. Üyesi Mehmet Özşavlı, Dr. Öğr. Üyesi Bekir Sıddık Kılıç, Arş. Gör. Sadık Duran ve öğretmen adayı öğrencilerimiz katılım sağlamıştır. İslâhiye İlçe Millî Eğitim Müdürü Mustafa Çetin ve okul idarecilerinin ev sahipliğinde gerçekleşen buluşma, imkânları sınırlı öğrencilere umut aşılayan sağlam bir eğitim köprüsü kurmuştur.

Geleceğe Nefes: Milli Ağaçlandırma Günü Fidan Dikim Etkinliği

Öğrencilerine hayatın her alanında sorumluluk almayı öğreten ana bilim dalımız, doğaya karşı görevlerini de unutmamaktadır. “Topluma Hizmet Uygulamaları” dersi kapsamında 3. sınıf öğrencilerimiz, Doç. Dr. Selvi Demir rehberliğinde Orman Genel Müdürlüğünün Kilis ve Hatay’ı kapsayan geniş çaplı “Milli Ağaçlandırma Günü” organizasyonunda yer almıştır. Binlerce fidanın toprakla buluştuğu bu etkinlik, öğretmen adaylarımızın çevre bilincinin inşasında önemli bir basamak olmuştur.

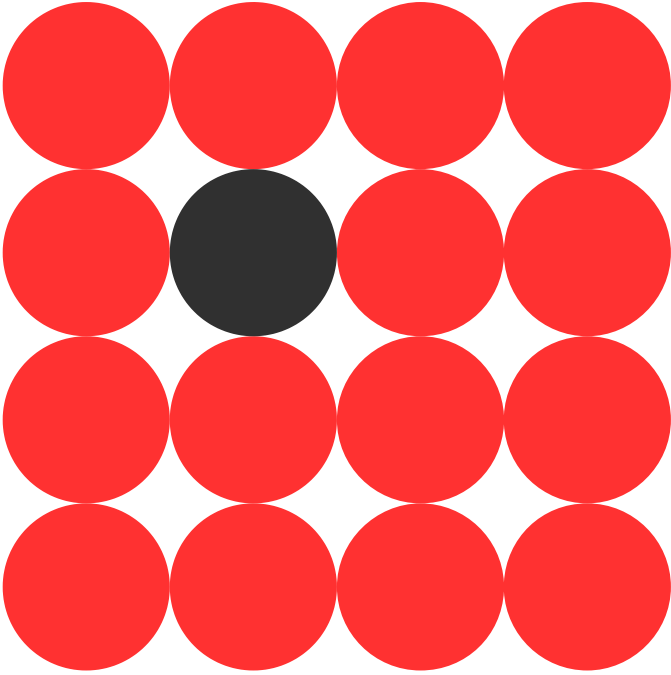
Sosyal Sorumluluk ve Şefkat: Çocuk Esirgeme Kurumu Ziyareti

Mesleki kimliğin yalnızca bilgiyle değil, sevgi ve şefkatle yoğrulduğunun bilincinde olan Türkçe Öğretmenliği öğrencilerimiz Dr. Öğr. Üyesi Bekir Sıddık Kılıç eşliğinde Çocuk Esirgeme Kurumuna anlamlı bir ziyaret gerçekleştirmiştir. Bu buluşma, öğretmen adaylarının toplumsal farkındalıklarını artırırken çocukların hayatına doğrudan dokunmanın önemini bizzat tecrübe etmelerini sağlamıştır.

Sanatsal Üretim: Birinci Sınıf Öğrencilerinden “Kış” Temalı Şiir Dinletisi

Eğitimin sanatsal üretimle desteklendiği ana bilim dalımızda edebiyatın iyileştirici gücü dersliklere taşınmaya devam etmektedir. Birinci sınıf öğrencilerimiz, “Türk Dili 1” dersi kapsamında kendi kaleme aldıkları “kış” temalı şiirleri paylaşarak edebi becerilerini sergilemiş ve bölümün kültürel atmosferine renk katmışlardır.

Kültürel Derinlik: Ufuk Açıcı Söyleşiler ve Akademik Kitap Tahlilleri

Öğrencilerimizin entelektüel birikimlerini zenginleştirmek amacıyla yıl boyunca çeşitli alanlarda ufuk açıcı etkinlikler düzenlenmektedir. Bu kapsamda Doç. Dr. Selvi Demir tarafından "Neden Yazamıyoruz?" ile “Muallim Rıfat Bilgeyi Anma Programı” başlıklı yüz yüze ve çevrimiçi söyleşilerle fikir dünyamıza yeni pencereler açılmıştır. Öte yandan, ana bilim dalımızın güçlü bir geleneği olarak süregelen ve alanında uzman akademisyenlerin moderatörlüğünde gerçekleştirilen periyodik kitap tahlilleriyle (Tolstoy, Kafka, Sabahattin Ali, Nurettin Topçu, Cemil Meriç gibi isimlerin başyapıtları eşliğinde) okuyan, düşünen ve sorgulayan bir neslin yetişmesine katkı sağlanmaktadır.

Edebi Üretimde Yeni Bir Platform: Fikir ve Sanat Dergisi

Ana bilim dalımız öğretim elemanlarından Dr. Öğr. Üyesi Mehmet Özşavlı'nın koordinatörlüğü ve editörlüğünde yürütülen “Muallimim: Öğrenci Fikir ve Sanat Dergisi” yayın faaliyetlerini tüm hızıyla devam ettirmektedir ki elinizdeki bu sayı bunun en somut göstergesidir. Yalnızca Türkçe Eğitimi öğrencilerine değil, tüm Kilisli Muallim Rıfat Eğitim Fakültesi öğrencilerine kapılarını açan bu kıymetli yayın platformu; öğretmen adaylarımızın kaleme aldığı şiir, hikâye, deneme, resim, fotoğraf vb. eserlerin okurla buluşmasını sağlamaktadır. Öğrencilerimizin estetik ve edebi yönden üretken bireyler olmasını destekleyen bu çalışma, fakültemizin kültürel iklimine eşsiz bir katkı sunmaktadır.

GELENEKSEL ÇOCUK GÖZÜYLE SANAT SERGİSİ

Okul Öncesi Öğretmenliği Bölümü'nde 2020 yılından bu yana sürdürülen anlamlı bir gelenek, her akademik yılın vazgeçilmez etkinliklerinden biri haline gelmiştir. Dr. Öğr. Üyesi Hızır Dinler'in rehberliğinde yürütülen "Erken Çocuklukta Sanat Eğitimi" dersi kapsamında öğretmen adayları, teorik bilginin yanı sıra uygulama becerilerini de geliştirme fırsatı bulmaktadır. Bu derste öğrenciler, "artık materyal" ve "dönüşüm" kavramlarından yola çıkarak özgün sanat çıktıları üretmektedir. Ancak bu süreç yalnızca sınıf ortamıyla sınırlı kalmamaktadır. Üretilen eserler, geleneksel bir anlayışla her yıl en az üç dezavantajlı okula gönüllü olarak ulaştırılmaktadır. Bu yıl da aynı coşku ve sorumluluk bilinciyle hareket eden öğretmen adaylarımız, zihinlerinde tasarlayıp parmak uçlarında şekillendirdikleri eserleri, âdeta Geppetto'nun elinde can bulan Pinokyo misali birer sanat nesnesine dönüştürmüştür.

Hazırlanan bu materyaller, materyal eksikliği çeken, yeni açılmış ya da desteğe ihtiyaç duyan okullardaki 3-6 yaş grubu çocuklara, isimsiz mektuplar misali hediye edilmektedir. Bu hediyeler, yalnızca birer eğitim aracı olmanın ötesinde öğretmen adayları için meslek hayatlarına yönelik önemli bir deneyim ve el becerisi kazanımı sağlamaktadır. Diğer yandan, akranlarına kıyasla imkânları daha sınırlı olan çocuklara umut, heyecan ve sanat yoluyla dokunma imkânı sunmaktadır.

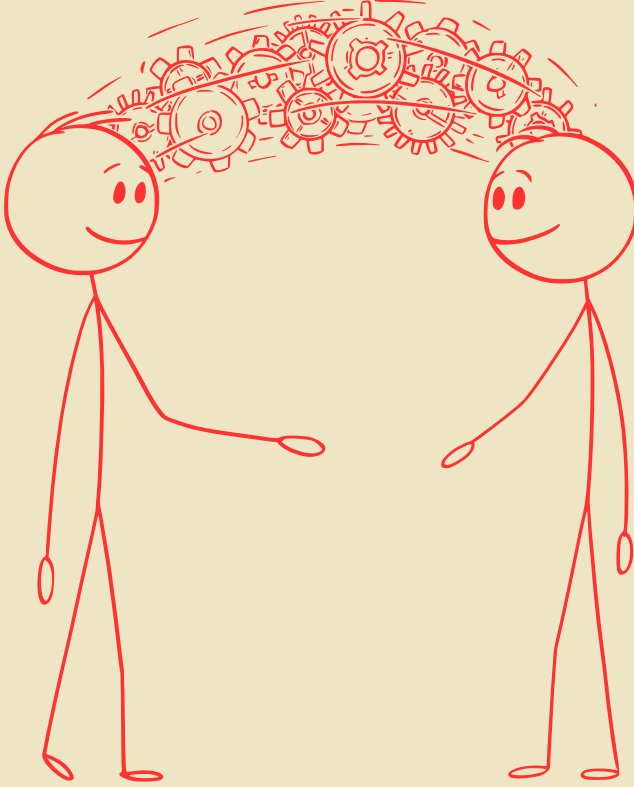
2025-2026 eğitim öğretim yılında bu geleneğin bir yansıması olarak "Çocuk Gözüyle Sanat" isimli sergimiz, tamamen öğrencilerimizin özverili çalışmaları ve kendi imkânlarıyla gerçekleştirilmiştir. Sergi açılışı; ikramlar ve müzik dinletisiyle taçlandırılarak katılımcılara keyifli bir anı sunmuştur. Bu süreç, eğitimin yalnızca dört duvar arasında gerçekleşmediğini vurgulayan Maarif Programı'nın temel felsefesini de destekler niteliktedir. Öğretmen adaylarımız, "Yaparak ve yaşayarak öğrenme" ilkesini bizzat deneyimleme fırsatı bulmuş; sanatı üreten, paylaşan ve toplumsal faydaya dönüştüren bireyler olarak meslekî kimliklerinin inşasında önemli bir katkı elde etmişlerdir.

Heyecanı ve umudu yüreklerinde taşıyan tüm öğretmen adaylarımızı, bu anlamlı etkinlikte emekleri için gönülden kutluyoruz. Gelecek yıl yeni sergimizde görüşmek dileğiyle...

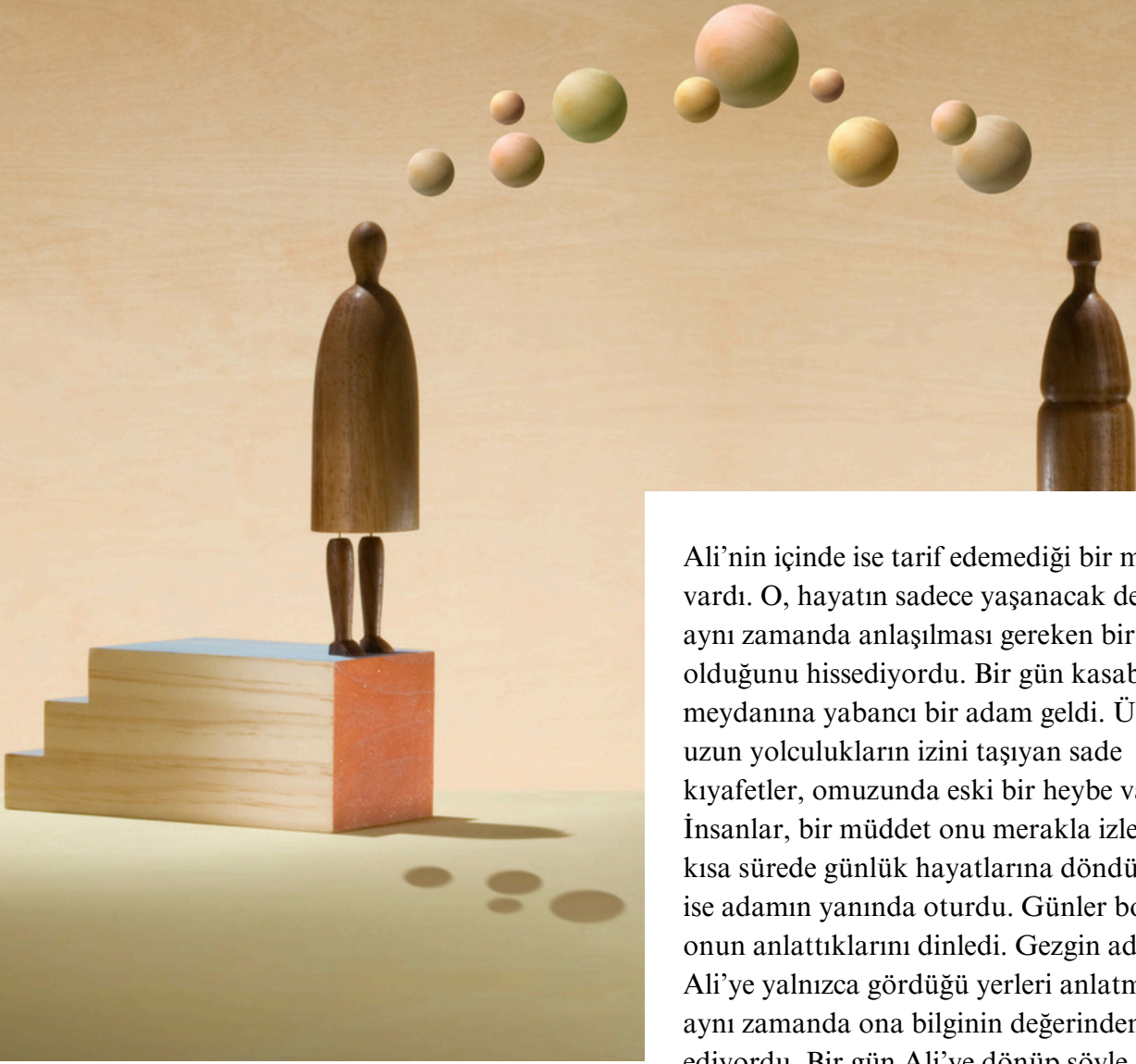
PAYLAŞMANIN SİMYASI

Fidan KAYABAŞI

Rehberlik ve Psikolojik Danışmanlık Mezunu

Dünyadaki en güçlü değişimlerin bazıları gürültüyle değil, sessizce başlar ve bazen bu değişim sadece bir kitabın kapağının açılmasıyla yaşanabilir. Nitekim Ali'nin yaşanmış hikâyesi böyle değişimi göstermek açısından önem arz etmektedir.

Dünyadaki en güçlü değişimlerin bazıları gürültüyle değil, sessizce başlar ve bazen bu değişim sadece bir kitabın kapağının açılmasıyla yaşanabilir. Nitekim Ali'nin yaşanmış hikâyesi böyle değişimi göstermek açısından önem arz etmektedir.

Küçük bir kasabada yaşayan Ali için dünya, uzun süre, sadece gözlerinin gördüğü kadardı. Kasabada hayat oldukça sade ve tekrarlayan bir düzene sahipti. İnsanlar sabah erkenden tarlaya gider, gün boyunca çalışır ve akşam olduğunda yorgun bir sessizliğin içine çekilirdi. Yıllar bu düzen içinde akıp giderdi. Bilgi, bu kasabada pek konuşulan bir şey değildi. İnsanlar için önemli olan toprağın verdiği üründü.

Kitaplar ise çoğu kişinin hayatında yer bulamayan, kenarda kalmış şeylerdi.

Ali'nin içinde ise tarif edemediği bir merak vardı. O, hayatın sadece yaşanacak değil, aynı zamanda anlaşılması gereken bir şey olduğunu hissediyordu. Bir gün kasaba meydanına yabancı bir adam geldi. Üzerinde uzun yolculukların izini taşıyan sade kıyafetler, omuzunda eski bir heybe vardı. İnsanlar, bir müddet onu merakla izledi ama kısa sürede günlük hayatlarına döndüler. Ali ise adamın yanında oturdu. Günler boyunca onun anlattıklarını dinledi. Gezgin adam Ali'ye yalnızca gördüğü yerleri anlatmıyordu, aynı zamanda ona bilginin değerinden de söz ediyordu. Bir gün Ali'ye dönüp şöyle dedi: "Bilgi bir hazinedir. Onu aramak kolay değildir, insanı yorar. Ama bir kez bulunduğunda o yorgunluk insana anlamlı gelir." Bu söz Ali'nin zihninde uzun süre yankılandı. O an Ali, hayatında yeni bir yolun kapısının aralandığını hissetti. Belki kendini henüz bulmamıştı ama neyi aradığını artık biliyordu.

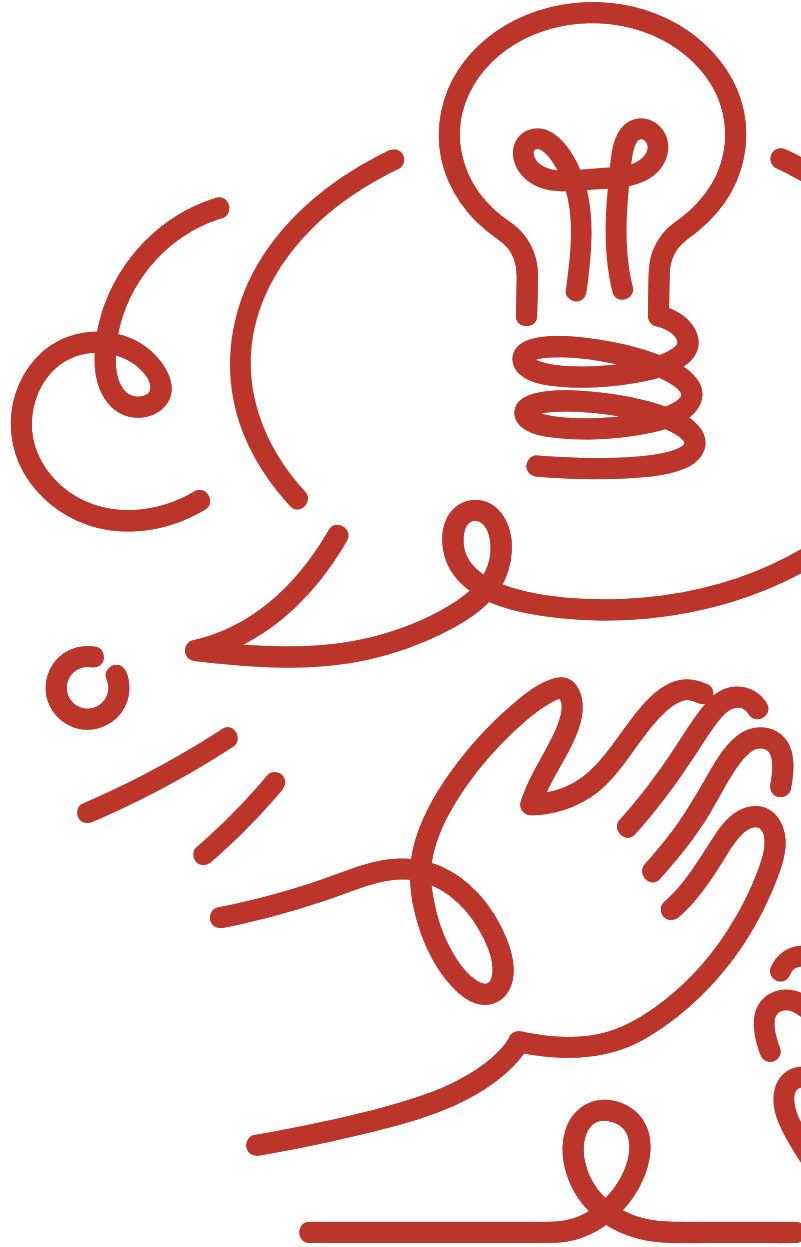
Bilgi bir hazinedir. Onu aramak kolay değildir, insanı yorar. Ama bir kez bulunduğunda o yorgunluk insana anlamlı gelir.

O günden sonra Ali'nin hayatı değişmeye başladı. Kasabanın eski evlerini dolaşıyor, tavan aralarına çıkıyor, unutulmuş defterleri ve kitapları topluyordu. İnsanların yıllardır dokunmadığı sararmış sayfalar, tozlu kitaplar Ali için adeta birer hazineye dönüşmüştü. Bir gün şiddetli bir yağmur başladığında elinde bulduğu eski bir kitabı göğsüne bastırarak koştüğünü hatırladı. Kendisi tamamen ıslanmıştı ama kitabı yağmurdan korumayı başarmıştı. Çünkü Ali için bir kitap, sadece sayfalardan ibaret değildi; bir düşüncenin bir emeğin ve bir insanın dünyasının izlerini taşıyordu.

Kasaba halkı başlangıçta Ali'nin yaptıklarını pek anlamadı. Hatta bazıları ona gülüyordu. "Kitapla mı doyacağız?" diyenler bile oldu. Ama Ali vazgeçmedi. Topladığı kitapları küçük bir dükkâna yerleştirdi. Raflar yavaş yavaş dolmaya başladı. Zamanla o küçük dükkân bir kütüphaneye dönüştü. Başlarda kimse uğramıyordu. Sonra bir çocuk merak edip içeri girdi. Ardından bir genç geldi. Sonra köyün ihtiyaçları derken köyün kadınları bile Ali'nin bu mütevazı kütüphanesine uğramaya başladılar. Yavaş yavaş kitapları karıştırmaya, sayfaları çevirmeye başladılar. Tıpkı Ali'nin keşfettiği gibi onlar da kasabaları dışında başka kasabaların, şehirlerin, ülkelerin hatta gezegenlerin varlığını keşfettiler. Okudukça öğrendiler, öğrendikçe geliştiler.

Ali o zaman önemli bir şey fark etti: bilgi, paylaşıldıkça çoğalıyordu. O kitapları kendine saklasaydı, sadece kendi dünyasını genişletecekti ama kasaba aynı kalacaktı. Oysa kasaba halkı okumaya başladıkça düşünmeyi de öğrendi. Çocuklar daha çok soru sormaya, gençler farklı konular üzerine konuşmaya başladı. Küçük kasabada daha önce hiç görülmemiş bir değişim yaşandı. Hem Ali hem de kasaba halkı bu vesile ile birçok şey öğrendi. Böylece öğrendikçe ufukları genişledi.

Psikolojik açıdan bakıldığında okumak insanın iç dünyasında da önemli bir etki yaratır. İnsan bazen kendi duygularını anlamakta zorlanabilir. Fakat bir kitapta benzer bir hikâyeyle karşılaştığında yalnız olmadığını fark eder. Bu farkındalık insanın kendini daha iyi anlamasına yardımcı olur. Psikolojik danışmanlık ve rehberlik alanında da sıkça vurgulanan empati becerisi, aslında biraz da başkalarının hikâyelerine kulak verebilmekle gelişir. Okumak, insanın başka hayatlara dokunabilmesini sağlar. Bir başkasının bakış açısından dünyaya bakabilmek ise insanın düşünce dünyasını genişleten en güçlü deneyimlerden biridir.

“

Bilgi sadece bireysel bir kazanım değildir. Aynı zamanda toplumsal bir gelişimin de temelidir.

”

Bilgi sadece bireysel bir kazanım değildir. Aynı zamanda toplumsal bir gelişimin de temelidir. Bilgi paylaşıldıkça insanların birbirini anlama kapasitesi artar. Farklı düşünceler bir araya geldiğinde yeni fikirler ortaya çıkar. Ali'nin kurduğu küçük kütüphane de zamanla kasabanın buluşma noktalarından biri haline geldi. İnsanlar burada yalnızca kitap okumuyor aynı zamanda konuşuyor, tartışıyor ve yeni şeyler öğreniyordu. Zaman geçtikçe kasabada yaşanan değişim fark edilmeye başladı. İnsanlar birbirlerini daha dikkatle dinliyordu. Çocukların hayalleri büyüyordu. Belki kasabanın yolları hâlâ tozluysa, hayatın şartları pek değişmemişti ama insanların düşünce dünyası genişlemişti.

Ali bir hazine bulmuştu ama bu hazine diğerlerinden farklıydı. Çünkü paylaşıldıkça azalmıyor, aksine büyüyordu. Bugün üniversite koridorlarında yürürken aslında hepimiz biraz Ali'ye benziyoruz. Öğrendiğimiz bilgiler sadece bizim zihnimize kaldığında bir süre sonra anlamını yitirebilir. Fakat paylaşıldığında başkalarının hayatına dokunma gücü kazanır. Belki bir öğrencinin merakını uyandırır belki bir çocuğun hayal kurmasına vesile olur. Etkisiz gibi algılanan bu küçük dokunuşlar zamanla büyük değişimlerin başlangıcı olabilir.

Bir toplumun gelişmişliği yalnızca sahip olduğu kaynaklarla değil, bu kaynakları ne kadar paylaştığıyla da doğrudan ilgilidir. Bilgi de bu kaynaklardan biri olup toplumu oluşturan bireyler arasında paylaşılmalıdır. Çünkü bilgi, tek başına potansiyel bir güce sahip olsa da ancak paylaşıldığında bütün bir toplumu ileriye taşıyan ortak bir değere dönüşebilir ki Ali'nin hikâyesinde görülen tam olarak budur. İşte bu yüzden öğrendiklerimizi sadece kendi içimizde anlamaya ve uygulamaya çalışmakla yetinmek yerine bunları başkalarıyla paylaşmak da en büyük sorumluluklarımızdan biri olmalıdır.

YEDİ DAKİKA BİR DÜŞÜŞ

Buse TAŞ
Türkçe Öğretmenliği 3. Sınıf

Ben Türkçe Öğretmenliği 2. sınıf öğrencisi Eylül. Şu an Yaratıcı Yazma dersinde Ferhat hocayı dinliyorum. Bir hikâyenin akılda kalıcı olması için Anlatmak için güzel bir

hikâye mi bilmiyorum ama belki şubat ayı olduğundan, belki hava soğuk olduğundan, aklım hep herkese anlatmak istediğim o hikâyeye gidiyor. Aslında karakterimi oluşturan ama aynı zamanda benden çokça şey götüren o günü anlatacağım. Ama önce biraz çocukluğumdan, hatta ablamla olan çocukluğumuzdan bahsetmeliyim.

Buse TAŞ

Ben Türkçe Öğretmenliği 2. sınıf öğrencisi Eylül. Şu an Yaratıcı Yazma dersinde Ferhat hocayı dinliyorum. Bir hikâyenin akılda kalıcı olması için yaşanmış yaşanmış ya da yaşanmasının mümkün olması gerektiğini öğrendim. Anlatmak için güzel bir hikâye mi bilmiyorum ama belki şubat ayı olduğundan, belki hava soğuk olduğundan, aklım hep herkese anlatmak istediğim o hikâyeye gidiyor. Aslında karakterimi oluşturan ama aynı zamanda benden çokça şey götüren o günü anlatacağım. Ama önce biraz çocukluğumdan, hatta ablamlarla olan çocukluğumuzdan bahsetmeliyim.

Ben hep uslu, sessiz olan çocuktum. Erkenden uyanır, kahvaltımı yapar, hatta saçlarımı bile kendim yapardım. Okul kıyafetlerimi annem her zaman önceden hazırlardı. Okul eteğimin arkadan çapraz ama önden düz bir şekilde iliklenmesi gereken askıları vardı. Aklım buna hiçbir zaman tam olarak ermezdi, bu sebeple babam her sabah benim için düzeltmek zorunda kalırdı.

Bizim ailede takdir edilmek istiyorsan bir şeyleri başarman gerekirdi. Bu yüzden derslerim hep oldukça iyiydi. Öyle ki bir yerden sonra ailem buna alışmış olmalı; takdir etmeyi bırakmışlardı. Başarım sıradanlaşmıştı.

Ablama gelirim... Onun da dersleri iyiydi elbette ama hiçbir zaman düzenli bir çocuk olmadı. Bu yüzden sık sık azar işitirdi. Sabahları okula hep geç kalırdı. Beraber gittiğimiz zamanlarda uzun parmaklarıyla elimi sarar, okulda zorbalık görürsem mutlaka ona söylemem gerektiğini tembihlerdi. İstisnasız her seferinde yanaklarımdan öperdi.

Aramızda beş yaş vardı. O zamanlar çok gibi gelirdi. Meğerse değilmiş. Beş yıl o kadar da uzun değilmiş. Bazen ben ondan büyük olabilirmişim; onu büyütme, onu yeşertme zorunda kalabilirmişim.

Ablamın uzun, koyu kahve, dalgalı saçları; yeşile çalan kocaman ela gözleri vardı. Ona bakarken kendime hep aynı soruyu sorardım: Ben de bu kadar güzel olabilir miyim? Çünkü ona kıyasla benim saçlarım siyah ve kısaydı, gözlerim kahverengiydi. Beraber geçirdiğimiz çocukluk bahar bahçe değildi ama baharın geleceğini bilirdik. Ablam bana yeşile çalan ela gözleriyle bunun sözünü hep verirdi. Ya da ben o şubat ayına kadar verdiğini sanardım.

Tarih: 24.02.2022

2022 yılının şubat ayının son haftasıydı. Bizim ev şubat ayında hep biraz daha soğuk olur. O gün erken uyanmıştım. Pazartesi okul açılacağı için yarım kalan ödevlerimi tamamlamak istiyordum. Soğuk odada tek başıma, eski edebiyat defterimden yeni aldığım mor deftere konuları yazmaya başladım. Birkaç saat sonra saat üçe yaklaşırken, ellerimi ısıtmak ve biraz da ailemle vakit geçirmek için salona geçtim. Annem ve anneannem sohbet ediyordu. Ablam telefonundan birileriyle mesajlaşıyor olmalıydı; parmakları klavyenin üzerinde hızla hareket ediyordu. Sönmeye yüz tutmuş ama hâlâ sıcak olan sobanın üzerinde ellerimi ısıtmaya çalıştım. Bir yandan da telefonumdan eski fotoğraflara bakıyordum.

Yarım saat geçmiş ya da geçmemişti ki ablamın odadan ayrıldığını fark ettim. Anneme sordum; bilmediğini, az önce burada olduğunu söyledi. Aslında her şey, onun artık orada olmadığını fark etmemle başladı.

Mesaj attım, bakmadı. Sonra aradım. Açtı. Sesi gayet sakindi. Bana kapının gözünden bakarsam onu görebileceğimi söyledi. Evimiz iki katlıydı, demir merdivenleri vardı. O gün oradan baktığımda, ortaokuldayken bana alınan beyaz atkıyı merdivenlere düğümlediğini gördüm. Sonra büyük bir ses duydum. O atkının ucunda sallanan bedeninin düşüşünü...

Gerçekten cehennem diye bir yer var mı bilmiyorum ama o an ben oradaydım. Ve orası sıcak değildi; aksine soğuktu. Kapıyı üzerimize kilitlemişti. Ne dışarı çıkabiliyorduk ne de bakmayı bırakabiliyordum. Sanki bir şey yapabileceğim gibi, o küçük delikten onun sallanışını izledim. Annem, çelik kapıyı kırabilecek güce sahipmiş gibi kapıyı açmaya çalışıyordu.

Evimiz merkeze uzaktı. Babam o gün evde değildi. Evde olsaydı ne yapardı bilmiyorum ama keşke olsaydı.

O an aklıma Mehmet geldi. Kuzenim. Ona ne kadar yansıtmasam da kardeşimden öteydi; çünkü bana yeniden bir abla verdi. Onu aradığımı hatırlıyorum. Geldi, kapıyı açtı. Sakin olmamızı söyledi. Ablamın ayakları soğuk ve mor olsa bile bir şey olmayacağını, her şeyin yolunda olduğunu söyledi.

Ambulansın gelmesi tam yedi dakika sürdü. Ablamı o atkıdan kurtardık ama hiçbir şey artık eskisi gibi olmadı. Çünkü o artık ablam değildi. Sadece Gökçe'ydi. Ablam bencil değildi ama Gökçe öyleydi. Ablam kardeşinin üzülmesine dayanamazdı; Gökçe'nin gözü kardeşini bile görmemişti. Ablam beni herkesten korurdu; Gökçe kendini bile koruyamamıştı.

Annem o gün hiç ağlamadı. Sebebini sormadı, belki de biliyordu. Babam da öyle yaptı. Umursuyor muydu bilmiyorum ama kimse bir şey sormadı. Belki de verilmesi gereken tepki buydu.

Gökçe o gün boyunlukla yemek yemek zorunda kaldı. Ertesi gün annem saçlarını ördü. Saçları uzundu. Örerken biraz canını yakmış olmalı ki yüzünü ekşitti; başını hareket ettirmekte zorlanıyordu. O an annemi uyarmak istedim, canı yanmasın istedim. Ama Gökçe'nin canı, Gökçe için bile değerli değildi ki.

Keşke insanlar içimizdeki acıları görebilse, bizden alabilse.

Sonrasında sanki hiçbir şey olmamış gibi misafirler geldi. Sohbet edildi, çay içildi, kahve yapıldı.

Üç gün sonra tatil bitti ve sanki her şey olağanmış gibi okula gittim. Derslere girdim. O zamanlar bu yükü kaldırabileceğimi sanıyordum. Geriye dönüp bakınca aslında sadece üstünü örttüğümü fark ediyorum.

On yedi yaşında bir çocuğun asla yaşamaması gereken bir olayı yaşadım. Ne tepki vermem gerektiğini bilemedim. Galiba bu yüzden tepkisiz kalmayı seçtim. Şimdiki aklım olsa belki günlerce ağlardım. Çünkü insan bir yükü yıllarca taşıyınca daha çok yoruluyormuş. Gökçe o yüzden mi intihar etti bilmiyorum. Çocukken hiç ağlamazdı. Ama bu olaydan sonra eline iğne batsa ağladı. Üstünden dört yıl geçti ama sanki dün gibi. Her şubatın son haftasında yeniden o güne dönüyorum.

Keşke insanlar içimizdeki acıları görebilse, bizden alabilse. Biri benim için bunu yapar mı bilmiyorum ama ben Gökçe'nin kendinden vazgeçecek kadar acı çekmesini istemezdim. O acıyı ne olursa olsun ondan alırdım. Ama o bu acıyı benden almak ister mi bilmiyorum.

İntiharından öncesini düşünüyorum. Gözbebeğimdi o benim. Ama sağ gözüm. Çünkü herkes bilir ki benim sol gözüm pek iyi görmez. En iyi de ablam bilirdi. Ama Gökçe bilmez ki bu yaraya çok güzel tuz basabilir.

Tarih: 24.02.2029

Demir merdivenlerin başında, hafif yağın karın etkisiyle daha da soğuyan havada bekliyordum. Yukarıya doğru seslenen ince sesle birlikte yerimden kalktım ve aşağıda, soğuktan yanakları üzerindeki kırmızı elbiseyle aynı renk olan, beyaz atkısının onu daha da güzel gösterdiği yeğenime baktım. Özge...

Annesi saçlarını ince tutamlar hâlinde örmüştü; buna rağmen siyah saçları neredeyse belindeydi. Minik ellerini bana doğru uzattı, yanaklarımı kavrayıp yüzümü sıkıca öpmeye başladı. Her zaman beni gördüğünde yaptığı ilk şey buydu. Sonrasında da birlikte oyun oynamak istediğini söylerdi; eğer bunu istemezsem uzunca bir süre benimle konuşmaz, hatta bazen ağlardı.

Yine oyun oynamak isteyeceğini söylemek üzereydi ki aşağıdan ablamın sesi geldi: “İçeriye geçin, hava çok soğuk. Özge’nin hasta olmasını istemiyorum.”

Özge’nin minik ellerine ellerimi sardım. Gerçekten üşümüş olmalıydı; elleri çok soğuktu. Bu soğukluğu hissetmem çok uzun sürmedi çünkü Özge de çok üşümüş olmalıydı ki parmakları elimi sıkıca saramadı.

Özge’nin elimden kayıp gitmesi, ablamın onu teselli etmesi ve sonrasında sıcak eve girmesi yedi dakika sürdü.

Bütün bunlar sadece yedi dakika sürdü.

Yedi dakika.

Bu kez kimse bir kapı kilitlememişti.

Bu kez bir atkı düğümlememişti.

Bu kez bir ambulans beklenmemişti.

Ama o merdivende yine yedi dakika geçti.

Yedi dakika bir hayatı ikiye bölebilir.

Yedi dakika bu kadar uzun olabilir miydi? Belki de ablam, Gökçe’yi gördüğüm o yedi dakikayı benimle birlikte ilk defa anlamıştı

Ama aynı yedi dakika birini daha sıkı tutmayı da öğretebilirmiş.

Gökçe bana bir hayatı yedi dakikada ikiye bölebileceğimi; ablam ise daha sıkı tutabileceğimi öğretti.

Özge’nin merdivenlerden düşmesi, sonrasında ağlaması, ablamın yukarıya gelişi, onu ağlamaması için teselli edişi, kırmızı yanaklarına minik öpücükler konduruşu, ardından onu kucağına alarak eve girmesi ve belki soğuktan, belki yine aynı hislerden orada donakalan beni çağırması... Yedi dakika sürdü.

Ablamın Özge’ye sıkıca sarılışı annemi hatırlattı. Sonrasında ablamın endişesini fark ederek düşünmeye başladım: Gökçe’yi görseydi ona da sıkıca sarılır mıydı? Belki de ona bir anne gözüyle —annemin gözüyle— baksaydı, o beyaz atkıya ellerini bile sürmezdi. Belki benim gözümden baksa, beni anlasa, şu an olduğu gibi bunun bir hata olduğunu söyler ve cesaret edemezdi.

Yedi dakika bu kadar uzun olabilir miydi? Belki de ablam, Gökçe’yi gördüğüm o yedi dakikayı benimle birlikte ilk defa anlamıştı. Ya da ben, anladığımı umut etmek istedim. Yine aynı merdivende, aynı korkuyla, aynı hislerle... Ama bu kez kimse gerçekten düşmedi. Kimse kaybolmadı. Çünkü ablam artık yanımdaydı. Sadece biraz daha sıkı sarıldık birbirimize.

Enes ŞİMŞEK
Fen Bilgisi Öğretmenliği 3. Sınıf

HIÇ SORDUN MU?

*Düşmek için yer mi aramalı insan?
Kendi içine çökerken gökyüzü suçlanamaz mı?
Yorulmak; yollardan mı olur yalnızca?
Bir kelimenin ağırlığı, bir ömrün yükünü taşımaktan ağır gelemez mi?
Yalnızlık; kimsenin olmaması mıdır?
Kalabalığın ortasında, insan kendi sesine bile yabancı kalmaz mı?
Unutmak için zaman mı gerekir?
Zamanın bile yüzünü çevirdiği anlar, insanın elini bırakamaz mı?
Gülmek; mutluluğun işareti midir?
İçten içe kırılırken, yüzünde bir tebessüm taşımak zorunluluk olamaz mı?
Güvenmek; bir kapıyı aralamak mıdır?
Açılmayan kapıların ardında da umut arandığı görülemez mi?
Affetmek; karşıya verilen bir hediye midir?
İnsan bazen kendi yarasını saramadığı için daha çok kanamaz mı?
Karanlık; yalnızca ışığın yokluğu mudur?
Kendi gölgesinin bile ürküttüğü vakitler yaşanamaz mı?*

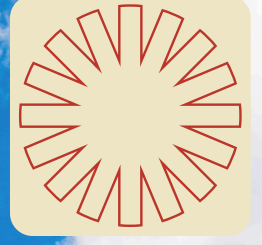

KARANLIKTA KALAN

Rama YUSUF
İlköğretim Matematik Öğretmenliği Mezunu

*Ben o gün ölmedim...
ölüm bile beni seçmedi.
Bir yanlıştın içinde kaldım,
yarım, eksik, silik...
ve hiç sevilmedim.
Evimizde aynalar konuşmazdı,
duvarlar sır tutardı.
Bir çocuğun kalbi
geceleri sessizce kan tutardı.
Adımı fısıldadım karanlığa...
geri dönmedi.
Sesim bir kuyuya düştü,
taş gibi ağırdı, yüzeye ermedi.
Ben küçüldüm zamanla,
bir gölge boyuna,
bir sızı soyuna.
Kalbim çatladı
kendi oyuna.
Gözlerim cam kırığıydı,
bakışım buz kesiydi.
İçimde büyüyen şey
ne umut, ne sevgi...
sadece yürek eksiydi
Gece beni severdi.
Çünkü ben de geceydim.
Işığı görünce titreyen,
gündüze küsen,
karanlığa yeminliydim.*

*Bir kuş olsaydım
kanadım kırık olurdu.
Bir deniz olsaydım
kıyım çürük olurdu.
Ben ne olursam olayım
sonum hep eksik olurdu.
Anladım:
Bazı insanlar doğmaz, düşer
Bazıları büyümmez, küser.
Bazıları ölmez, sürer.
Ben sürülenlerdenim.
Kaderin kenarına itilen,
adımı rüzgâra veren,
içinde fırtına saklayan
ama dışarıdan susan.
Şimdi kalbimi avucuma alıyorum.
Atmıyor, sızlıyor...
Yaşamıyor, dayanıyor...
Ve eğer bir gün adım bir yerde duyulursa
bilin ki o ses, çoktan kırılmış bir yerden geliyor.
Çünkü ben ölmeyi bile başaramamış bir karanlığım.
Yanlışlıkla kalan.
Yanlışlıkla atan.
Yanlışlıkla yaşayan.
Ve en çok da
yanlışlıkla insan.*

SÜRDÜRÜLEBİLİRLİK

BİLDİĞİMİ SANDIĞIMDAN FAZLASI

Günümüzde pek çok yerde sürdürülebilirlik kelimesini duymaya başladık; ancak birçoğumuz bu kavramın ne anlama geldiğini tam olarak açıklamakta zorlanıyoruz. Ben de sürdürülebilirliği önceleri yalnızca plastik kullanmamak, çöpleri ayrıştırmak ve doğayı korumak gibi davranışlarla sınırlı görüyordum. Fakat bu dönem aldığım “Sürdürülebilir Kalkınma ve Eğitim” dersi kapsamında öğrendiklerim, sürdürülebilirliğin çok daha kapsamlı bir kavram olduğunu gösterdi. Sürdürülebilirlik; yalnızca çevreyi korumak değil, aynı zamanda ekonomik ve toplumsal dengeleri de gözeterek gelecek nesillerin yaşam hakkını güvence altına almaktır. Bu noktada sürdürülebilir kalkınma kavramının da farklı bir anlam taşıdığını fark ettim. Sürdürülebilir kalkınma, bugünün ihtiyaçlarını karşılarken gelecek nesillerin kendi ihtiyaçlarını karşılama imkânını tehlikeye atmadan hareket etmeyi ifade ediyor. Bu durum, üretimden tüketime kadar her alanda daha bilinçli davranmamız gerektiğini hatırlatıyor.

Sürdürülebilirliğin önemini anlatmak için birçok örnek vermek elbette mümkün. Çoğu bildiğimiz, tanık olduğumuz ancak çok da üzerinde durmadığımız veya durmak istemediklerimizden oluşabiliyor. Örneğin, yeryüzünün çeşitli coğrafyalarında yaşayan ailelerin gıda tüketimi ve bu gıdalara erişebilmek için ne kadar harcama yaptıkları arasında farklılıklar olacağı açıktır. Aynı dünyada yaşamamıza rağmen, ülkelerin gelişmişlik düzeyi, yaşanılan bölge ve ekonomik imkânlar tüketim alışkanlıklarımızı doğrudan etkileyen faktörler arasında. Bazı insanlar her gün rahatlıkla istediği yemeği sipariş vererek yiyebilir iken bazıları en temel ihtiyaçlarını karşılamak için bu hayali bile kuramamaktalar. Bu durum ilk bakışta zenginlik-fakirlik ile açıklanabilir görünse de ekonomik eşitsizliğin ve tercih edilmemiş/çaresizce katlanılan yaşam koşullarının yarattığı bir durum olarak düşünülemez mi? Dünyanın çeşitli ülkelerinde yaşayan ailelerin bir haftalık mutfak masrafları raporunu incelediğimde gözüme çarpan en önemli şey beslenme alışkanlıklarının ülkeden ülkeye ne kadar ciddi bir şekilde değiştiğiydi. Bir yerde paketli ve hızlı tüketim ürünlerinin de içinde bulunduğu onlarca çeşit gıda varken başka bir yerde sadece birkaç çeşit ve neredeyse bir insan için bile yeterli olmayacak miktarda bakliyattan ibaretti. İşte o an düşünmeye başladım. Herkes sonuçta insan ise ve böyle bir beslenme, tercihlerden değil de zorunluluklardan kaynaklanıyorsa neden bazı aileler ve çocuklar dezavantajlı? Acaba bazılarımız ihtiyaçlarımızdan fazlasını tüketiyor olabilir miyiz? Bu durum bugün böyleyse ve böyle sürmeye devam ederse bizlerin daha doğrusu tüm insanların çocukları ve torunlarını nasıl bir gelecek bekliyor olabilir? İşte tüm bunlar tükettiklerimizin sadece bizi mi ilgilendirdiğini sorgulattı. Şu an yaşamakta olan ve gelecekte yaşayacak insanların da hakkından pay alıp almadığımızı düşündürdü. Böyle düşününce bu örnek, bize sürdürülebilirliğin yalnızca çevresel değil, ekonomik ve toplumsal boyutları da olduğunun küçük bir işareti haline geliyor.

Buna benzer bir başka örnekte, “Şeylerin Hikâyesi” adlı belgeseli izlediğimde şu dikkatimi çekti: Günlük hayatta kullandığımız neredeyse tüm ürünlerin yolculuk hikâyesi görüldüğünden çok daha karmaşık bir serüvenden geçiyor. Bir ürün yalnızca satın alındığı anda var olmuyor; üretim, dağıtım, tüketim ve atık süreçlerinden oluşan bir yaşam döngüsünden geçiyor. Örneğin, bir tişört satın aldığımızda, aslında yalnızca bir kıyafet almıyoruz; o ürün için harcanan suyu, emeği, enerjiyi ve çevreye verilen zararı da dolaylı yoldan tüketiyoruz. Aynı şekilde, ihtiyaç olmadığı hâlde yeni ürünler satın almak, aşırı tüketimi artırarak doğal kaynakların hızla tükenmesine neden olmuyor mu? Bu durum, tüketim alışkanlıklarımızın sürdürülebilirlik üzerindeki etkisini açıkça ortaya koymaktadır. Buna bir de üretim sürecinde zor şartlarda çalışan insanların varlığı eklenince, bu sistemin yalnızca çevresel değil, aynı zamanda toplumsal sorunlar yarattığını da ayrıca yüzümüze vuruyor.

Derste Filipinler ülkesinin geçmişte yüzleştiği acı tablo örneği de beni derinden etkiledi. Filipinler, doğal kaynaklar açısından zengin bir bölge olmasına rağmen tarihsel süreçte yaşanan sömürgecilik ve ekonomik zorluklar nedeniyle bu kaynakları sürdürülebilir şekilde kullanamamışlar. Bu nedenle insanlar, geçimlerini sağlayabilmek için doğaya zarar veren yöntemlere başvurmak zorunda kalmışlar. Örneğin, balıkçılıkta dinamit kullanımı, kısa vadede kazanç sağlasa da uzun vadede ekosisteme büyük zarar vermiş. Ancak buradaki rahatsız edici nokta insanların bunu bilinçsizlikten veya eğitimsizlikten değil, çoğu zaman hayatta kalabilmek için yapmak zorunda kalmış olmaları. Peki biz? Geçmişteki Filipinliler gibi hayatta kalma mücadelesi vermiyoruz ama günlük yaşamımızda çoğu zaman daha sürdürülebilir seçenekler varken kolay olanı tercih etmiyor muyuz? Bu durum, sürdürülebilirliğin önündeki engellerin yalnızca ekonomik değil, aynı zamanda bireysel tercihlerle de ilişkili olduğunu ortaya koyuyor.

Sürdürülebilirliği neden başaramıyoruz düşünürken gıda üretim ve tüketim sistemine odaklanan izlediğim belgeseller de bu konuya ışık tuttu. İnsanların ekonomik nedenlerle daha ucuz ancak sağlıksız gıdalara yönelmesi, uzun vadede ciddi sağlık sorunlarına yol açabilen hepimizin bildiği ama düşünmek istemediği gerçeklerden. Kısa vadede ekonomik avantaj gibi görünen bu tercihler, uzun vadede hem sağlık hem de maddi açıdan daha büyük sorunlar yaratmaktadır. Yabancı bir ülkede ki 2,5 yaşındaki bir çocuk, yediği hamburgerden Escherichia coli bakterisi kapar ve hayatını kaybeder. Aile, başkalarının da böyle durumlar yaşamaması için mücadele etse de gerekli önlemler alınmamaya devam eder. Bu durum, sürdürülebilir kalkınmanın yalnızca çevreyle değil, sağlık ve ekonomiyle de doğrudan ilişkili olduğunu kanıtı. Eğer bireyler daha sağlıklı ve sürdürülebilir ürünleri tercih ederse, üretim süreçleri de bu yönde şekillenebilir.

Sonuç olarak, sürdürülebilirlik yalnızca çevreyi korumak gibi dar bir çerçeveden değil tüketim alışkanlıklarımızı gözden geçirerek ekonomik ve toplumsal anlamda mevcut ve gelecekteki diğer insanların haklarını gasp etmeden yaşamayı başarmaktan geçiyor. Gereksiz tüketimden kaçınmak, öncekilerin hatalarından dersler çıkarmak, kaynakları bilinçli kullanmak, daha sürdürülebilir ürünleri tercih etmek ve en önemlisi bencil tüketimimizi kabullenip bundan vazgeçme iradesini gösterme kararı almak gibi günlük hayatta yapacağımız küçük değişikliklerle büyük etkiler yaratabiliriz. Felçli değiliz, akıl noksanlığımız da yok; “tek başıma ben ne yapabilirim ki” çaresizliğine sığınmak yerine, sürdürülebilir bir hayat tarzının yalnızca bireysel bir tercih değil, aynı zamanda toplumsal bir sorumluluğumuz olduğu idraki ile “ben üzerime düşeni yapmaya başlıyorum!” iradesini göstermek zorundayız. Unutmayalım, bugün alacağımız kararlar ile gelecek nesillerin yaşam koşullarını belirleyecek olan bizleriz..!

Gülsima BAYRAMOĞLU

Fen Bilgisi Öğretmenliği 3. Sınıf

NE İÇİNDEYİM ZAMANIN NE DE BÜSBÜTÜN DIŞINDA

Çiğdem AYTEKİN
Özel Eğitim Öğretmenliği 2. Sınıf

*Gece saatin biri
Dışarısı zifiri karanlık
Sadece birkaç pencereden yanan ışık
Uyumam gerek normalde ama yok
İçimde oluşan derin duygular
Ve zihnimde hiç durmak bilmeyen düşünceler
Sorguluyorum hayatı, varoluşu ve insanlığı
İnsan olmak neydi?
Varoluşum neydi?
Her insanın bir amacı olurmuş hayatta
Amaçsız bir hayat girdap misali...*

*Ama amaçsız da kalırmış bazen insan
Tekdüze ve alışılmış bir hayat
Akıl ve kalp yolunu kaybeder bazen
Nereye bile ait olduğunu bilmezken
Bu gecede bile var olduğunu zannederken
Ruh ile kalp geçmiş ve gelecekte
Yok mudur acaba bunun ortası?*

*Şöyle düşününce ne de güzel demiş Tanpınar
“Ne içindeyim zamanın ne de büsbütün dışında!”
Ama şu anda buradayım ben
Kendi zamanımda ve belki de var olmam gereken hayatta
Sorguluyorum, düşünüyorum
Farkındayım kendimin çünkü insanım, böyle yaratıldım
Sen insan olmayı mutluluktan, sevinçten, zevklerden ibaret mi
zannettin? Zıtlıklar dünyası burası
Sevinç, mutluluk, umut, bazen hüznün, umutsuzluk ve bilinmezlik...
Öyle böyle alışmış insan her şeye ve belki de hiçbir şeye
Ama geçiyor vakit, bir bakmışsın gece ve gündüz
Varoluşun böyle senin ve insanlığın
Hayat devam etmekte
Kendini bil amaçsız yaşama sen
Umut hâlâ var safın belli olsun
Sana gelecek olan gelir zaten
Kendini bütün varoluşunla kabul et çünkü insansın sen...*

Nülüfer KILIÇ

Sosyal Bilgiler Öğretmenliği 3. Sınıf

Nülüfer KILIÇ

Sosyal Bilgiler Öğretmenliği 3. Sınıf

Nülüfer KILIÇ

Sosyal Bilgiler Öğretmenliği 3. Sınıf

Hazal ÇÖLBEYİ

Türkçe Öğretmenliği 2. Sınıf

KİLİSLİ MUALLİM RIFAT EĞİTİM FAKÜLTESİ

MUALLİMİNİM

“Öğrenen Fikir ve Sanat Dergisi”